

revistă dependentă de toți fanii

vox POP ROCK

Anul III,
nr. 12 (61),
iunie '95
500 lei

Live!

Waiting For Tomorrow
Rod Stewart

4 pagini numai cu ROD STEWART

50

MARCEL AVRAM PREZINTĂ
UN CONCERT COCA-COLA LIVE!
**ROCK
MANIA**

AER LIBER

FESTIVAL

de bilete
la fiecare apariție
a revistei până pe
16 iulie 1995
la

☐ GALA TELE 7abc CU
CINE E? ☐ GARY MOORE
☐ OTILIA MIRIAM ROMEA
☐ LEONARD COHEN ☐
U.D.D.U. ☐ VIDEO-FILM ☐

DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE

TOP 20 V.P.R.

TOP 10 - ROM

- (4). De regiune superior - **Timpuri Noi**
- (2). Sweet Angel Child - **Voltaj '88**
- (1). Mădălina Manole - **Mădălina Manole**
- (3). Armaghedon - **Celelalte Cuvinte**
- (10). Dau viața mea... - **Monica Anghel**
- (6). Destin - **Cargo**
- (-). Best Of - **Mirabela Dauer**
- (-). Promisiuni - **Cristina Andrei/Geanina Olaru**
- (9). Provocare - **Silvia Dumitrescu**
- (-). Născută toamna - **Loredana Groza**

TOP 10 - S.

- (10). Nobody Else - **Take That**
- (7). Medusa - **Annie Lenox**
- (2). Greatest Hits - **Bruce Springsteen**
- (8). King For A Day... - **Faith No More**
- (1). Live At The B.B.C. - **The Beatles**
- (3). Sex & Violins - **Rednex**
- (6). Unplugged In N.Y. - **Nirvana**
- (4). Balance - **Van Halen**
- (9). MTV Unplugged - **Bob Dylan**
- (-). P.U.L.S.E. - **Pink Floyd**

Așteptăm propunerile
voastre pentru cele două
topuri!

CONCURS
TANGO MUSIC
Răspunsuri

- Rod Stewart a compus în 1978 piesa Ole Ola (Muhler Brasiliere) și a cântat-o împreună cu echipa de fotbal a Scoției. Melodia a ajuns pe locul 4 în topul britanic.
- Cei trei frați australieni care cântă de mai bine de 30 de ani se numesc Bee Gees.
- Doggy Dogg nu face parte din Public Enemy.
- Peter Hammill a făcut parte din Van Der Graaf Generator.
- Eddy Grant a cântat cu The Equals.
- Mr. Tambourine Man a fost lansat de Bob Dylan în 1965 și a ocupat primul loc în topul american în același an în versiunea grupului The Byrds.
- Melodia Friday I'm In Love figurează pe albumul Wish al grupului The Cure, apărut în 1992.
- K.K. Downing este chitarist la Judas Priest.
- Cyndi Lauper a lansat melodia Girls Just Want To Have Fun în 1984.
- Melodia Running In The Family este inclusă în repertoriul grupului londonez Level 42 și a prins locul 6 în Marea Britanie în 1987.

Editor: Third Multimedia
Consultants

Adresa redacției:
Calea Victoriei 101,
scara B, etaj 2, ap. 10,
sector 1, București, cod
70176, telefon 659.09.12,
fax: 659.71.47

Pentru corespondență:
C.P. 307, O.P. 22, sector
1, București, cod 71100.

Festivalul rockului constantinean

În seara zilei de 9 iunie a.c., la Casa de Cultură din Constanța s-a desfășurat, sub genericul "Festivalul rockului constantinean", primul concurs de acest fel la care au participat aproape toate formațiile rock din Constanța. Pentru a convinge juriul, alcătuit din redactorii muzicali ai mass-media locale, fiecare formație a avut la dispoziție 20 de minute.

Ațiunea a început în jurul orei 18,00 cu Spin, cea mai tânără formație prezentă în concurs. Interpretând un doom-metal imbinat ingenios cu elemente specifice folclorului românesc, Bogdan Georgescu (ch.), Bogdan Voinea (v.), Valentin Zechiu (b) și Severin Călinescu (t) au încalzit asistența (aproximativ 650 de persoane). A doua trupă, Deathrate (Bogdan "Max" Chelaru - ch./v., Cezar "Cannibal" Torescu - bas și Cătălin "Igor" Sicilitaru - tobe) a fost cea mai dură din concurs prin death metalul executat rapid, dar din nefericire fără succes la public. În continuare a evoluat una din puținele formații constantine care se poate mândri cu mai multe show-uri pe scenele din țară. Cu un baterist foarte bun (la doar 16 ani), Interitus (Bogdan Boeru - bas/v., Cristian Tenju - ch., Bogdan Chelaru - ch./v., Adrian Stavian - k și Ionuț Micu - tobe) și-a impresionat fanii printr-un death-doom melodios, combinat cu unele influențe orientale.

După Interitus au urmat Mystic Sight (Denis Mustafa - ch/v., Elvis Burlan - ch., Dan Udrea - tobe și Doru Rută - bas), adepți ai unui techno thrash bine pus la punct, dar parcă prea mult influențat de Megadeth și Annihilator. Am reținut de la această trupă și un excelent chitarist, în persoana lui Elvis Burlan. Cei care au încheiat prima parte a concursului au fost cei de la Bendis (Mihaila "Bendis" Giurgiu - ch/v., George Mănescu - ch., Florin Neagu - ch., Liviu Miron - bas și Marius Ceneș - tobe), care, în ciuda unor dificultăți tehnice apărute (oare din senin?!), s-au prezentat cu o muzică originală, puternic influențată de George Mănescu, veteran al scenei rock constantine, muzică ce nu poate fi încadrată într-un stil anume. De remarcat formula de trei chitare și vocea Mihăilei, toate acestea fiind o notă distinctă grupului. Și-au confirmat, ca și Interitus, locurile frunțase obținute la preselecția pentru "Rock Fest '95".

După o scurtă pauză a urcat pe scenă trupa Asylum, aflată pentru prima oară în fața unui public. Avându-i în componență pe Dan Doroftei (ch/v.), Cristi Stamin (ch.), Iuli Olteanu (bas) și Luci Stoica (v.), Asylum a debutat cântând un folk-rock cu o voce prea mult influențată de Pearl Jam, dar a avut cel mai mare succes al serii la public. A venit rândul celor de la Ansel, care au interpretat piese în variantă unplugged, puternic influențate de soundul trupelor din Seattle. După multe încercări nereușite, se pare că cei șapte de la Agatha (Ionuț Constantin - k/v., Vasile Liviu - ch/v., Crăciun Ștefan - ch., Pandrea Liviu - bas/v.,

Ramona Strimbeanu - v și Mihai Adrian - tobe) și-au găsit stilul care să-i pună cel mai bine în valoare. Muzica lor ne-a adus aminte de perioada anilor '70, dominată de Phoenix și Sfinx și presărată cu versuri inspirate din baladele populare. A fost una din surprizele serii. Penultima formație care a urcat pe scenă a fost Watchtower (Eleonora Telehoi - v., Dana Costică - bas, Denis Mustafa - ch/v. și Dana Șerbănescu - tobe). După ce au cochetat cu bluesul, fetele se află în căutarea unui nou stil care, spre surprinderea lor, nu este gustat de publicul constantinean. Ultima trupă din concurs, Tears Blame, adepți a unui hard-rock cu unele influențe glam a fost, alături de Watchtower, îndelung huiuită de cei din sală, probabil și din cauza oboselii (era ora 22,00). Vocalistul, cu tot efortul depus, nu se integrează în linia muzicală a formației.

Toate începuturile sînt gele. Și acest așa-zis festival a avut unele deficiențe tehnice și organizatorice. Să sperăm că de la an la an valoarea lui va crește, descoperindu-se astfel noi talente. Lucrul cel mai interesant este faptul că în timpul spectacolului, spre surprinderea publicului, s-a anunțat că cele trei premii plus mențiunile puse în joc se vor face cunoscute luni în presa locală, spectatorii fiind astfel privați de festivitatea de premiere. Unele guri rele din sală știau chiar înainte de începerea concursului care vor fi "favoriții" juriului. Astfel, luni, 12 iunie, în presă locală au fost anunțate premiile acordate: Premiul I - Tears Blame (73 p.), premiul II - Ansel (72 p.), premiul III - Watchtower (64 p.) și mențiune pentru chitaristul Denis Mustafa.

Desigur, se va discuta foarte mult despre această decizie a juriului. Cum este normal, vor fi păreri pro și contra. Totuși, lăsând la o parte jocurile de culise, trebuie tras un semnal de alarmă asupra faptului că publicul vine în număr tot mai mic la concerte (biletul a costat numai 1000 de lei). Dacă mai este și mințit, atunci chiar că trupele nu vor mai avea cui să se adreseze.

Carmen V & Răzvan

TOP SLOW
Ediția a 16-a

- Secret Garden - Bruce Springsteen
- Wish You Were Here - Rednex
- Vulnerable - Roxette
- Touched By The Sun - Carly Simon
- One - Mica Paris
- High & Dry - Radiohead
- It's Good To Be King - Tom Petty
- Run Baby Run - Sheryl Crow
- Holding On To You - Terence Trent D'Arby
- Somebody's Crying - Chris Isaak

Propuneri:
1. This Ain't A Love Song - Bon Jovi
2. Dreaming My Dreams - Cranberries
Topul este realizat de Ioana Laura Pașca și se difuzează duminică, 18.06.1995, la ora 22 și în reluare joi, 22.06.1995, după miezul nopții.

PROCESAREA FOTOGRAFIILOR
PRIN

FOTO Miron
SRL
ORADEA DEVA
STR. REPUBLICII NR. 7 BD. DECEBAL NR. 22
BUCUREȘTI
STR. N. IORGA NR. 55
STR. G. ENESCU NR. 25

Director:
Andrei Partos

Redactor șef:
Orlando Deladi

Secretar general de redacție:
Marian Turtă

Colectiv redacțional: Ana Călin, Gabi Gombos, M.V.Pop, Manuela Boacă, Valentin Popa-Scurtu, Carmen Vioreanu, Nae Constantin (Foto)

Nr. de catalog: 2131
Număr de cont: 407 30 781
Banca Agricolă SA-SMB
Cititorii din străinătate se pot
abona prin RODIPET S.A.-P.O.
Box 33-57, Fax: 0040-1-3129432
sau 3129433, telex: 11995-Piața
Presei libere
nr. 1, București, România

Tipărit la TIPOREX S.R.L.

Mulțumiri colegiale!

Într-un supliment al ziarului Azi ni se atrage atenția că știrile publicate în nr. 9 (pagina 3) privind un festival de la Ploiești au fost inexacte. Având în vedere că doamna Maria Triandafil este o corespondentă voluntară a V.P.R., ne asumăm răspunderea scăpărilor semnalate și le cerem scuze ploieștenilor. Lui Dr. Bărnă-Ursulescu (prezentator la acel festival) îi mulțumim pentru gestul colegial, dar trebuie s-o spunem: nu avem posibilitatea să verificăm știrile pe care, cu bună intenție, prietenii revistei ni le oferă. În schimb, găzduim cu mare plăcere în paginile noastre relatările unor comentatori avizați, cum este O. Ursulescu, dacă tot se află alături de aproape de scenele țării.

Redacția

FAN CLUB THE PASSION STAR ROXETTE

Este un Fan-Club înființat pe 14 august 1993, cu sediul în Constanța, care reunește până în prezent 60 de cotizanți, puțini, dar inimoși. Președinte este Bănică Decebal, ajutat de o serie de colaboratori sufletiști, iar adresa pentru corespondență este: Nachiu Daniel, str. Dorului nr. 45, Constanța. Cotizația lunară este de 1500 lei. Au fost și sînt încă sprijiniți de Coca Cola, posturile Radio Constanța, Unipuls, Radio Sky, Radio Contact, Agenția imobiliară "Festina Lente". Întîlnirile au loc prin bunăvoința domnului Mircea Dante într-un loc intim și select, la discoteca Grafitti iar următoarea este programată pentru 24 iunie, ora 13.00.

Proiecte: desfășurarea unor activități culturale, stabilirea de legături cu alte fan-cluburi din țară, acțiuni în colaborare cu Crucea Roșie etc.

ADELIN

7 iulie la Tulcea

Vernisaj
cu cîntec

Fan Club Michael Jackson organizează în incinta Casei de Cultură din Tulcea vernisajul pictorului Aurel Stănescu. Va urma un recital de jazz susținut de Harry Tavitian și Corneliu Stroe. În deschidere va cânta Dan Corneliu. Inițiative laudabile pe care, din păcate, alte fan cluburi nu le prea au!

În atenția producătorilor
de muzică româneascăUN "HELP!"
DISPERAT

Primiți la redacție zeci de scrisori din țară, prin care ni se semnalează absența totală (sau parțială) a casetelor, discurilor sau a C.D.-urilor românești. Cititorii noștri află din V.P.R. despre producțiile lansate și le așteaptă luni întregi. Ce se întîmplă cu distribuția, stimați domni de la Electrecord, Vivo, Eurostar și alții?! Din neglijența unora suferă creatorii, interpreții, dar mai ales ASCULTĂTORII DE MUZICĂ!

Caseto prin
poștă!

Peste 1500 albume.
Catalog, Comenzi, Relații la:
C.P. 1 - 651 București
Tel / fax : 01-312.73.56

TOP 5+5

Antena 1

ediția XX - 18.06.1995

- Coming Out Of The Maze - Floare Albastră, 2. I Still Love You - Mona Roșoga, 3. Foolish Mind - Banana Taste, 4. Prizonieri - pe planeta întinericului - Octave, 5. Peace - Mariana Turcanu, 6. Dragă vecină - Silvia Dumitrescu, 7. Ziua și noaptea - Gabriel Cotabiță, 8. Pentru viața mea - Oana Sirbu, 9. Nu vreau - Corina Dogaru, 10. Balerina - Nicoleta Nicola & Mihai Alexandru.

Clasamentele și propunerile sînt așteptate la Antena 1, șos. București-Ploiești nr. 25-27, sector 1, București.

Dana Crivăț
Florentin Milcof

Emisiuni muzicale la Antena 1 realizate de Ioan Big : Rock-Line (vineri), Integrale muzicale (sîmbătă), Video-Tonomat (sîmbătă) și Legende Rock (duminică de la 15.30).

CORTINA (luni, ora 19.00, realizator Ioana Laura Pașca).
Nu, vremurile nu se schimbă, numai naivii cred asta, nici nu s-au schimbat. Sînt aceleași de la coborîrea maimuței din pom și

pînă azi. Iar vremurile noastre sînt la fel de groaznice ca întotdeauna." (Liviu Ciulei)

Ați intrat vreodată într-un teatru pe la intrarea actorilor? V-ați întregat vreodată cite visuri și cite iluzii costă drumul pe care trebuie să-l facă cel care dorește să devină actor sau regizor? Ați dori să se ridice puțin Cortina, ca să puteți pătrunde în această lume care încă își caută un drum: lumea teatrului? Toate aceste întrebări își pot găsi răspunsul chiar în emisiunea cortina. O emisiune ce vă propune, la fiecare început de săptămînă, o incursiune în actualitatea teatrală bucureșteană. N-aveți timp să vă informați despre programele teatrelor, n-aveți drum pe la casa de bilete? Noi vă oferim posibilitatea de a cunoaște aceste programe și, de asemenea, de a viziona poate chiar spectacolul dorit de dumneavoastră. Într-o comunicare permanentă cu ascultătorii se află în fiecare luni, de la ora 19.00 la ora 20.00, la Radio Romantic, Ioana Laura Pașca.

Toți sîntem puțin luați

"Bună seara prieteni, bună seara tuturor". Așa începe CD-ul. "În căutarea cuibului pierdut" semnat Pasărea Colibri (pentru conformitate - Mircea Baniciu, Mircea Vintilă, Florian Pittis, Vladi Cnejevici). Pentru că este un C.D. înregistrat "în concert", în căutarea cuibului pierdut are toate calitățile care decurg din această realitate: este un disc fierbinte, adevărat, foarte divers, discursul unui concert se face simțit în fireasca legătură între piese, publicul cîntă, pe alocuri, cu ei, iar aplauzele susțin ritmul și incandescența atmosferei (a cărei lipsă se face simțită de multe ori pe discurile de studio).

În consecință, nu trebuie căutată perfecțiunea pe acest C.D. Intrăm în stare, ne hotărîm că "toți sîntem puțin luați" și ne imaginăm că ne aflăm pe terasa de la Migas, într-o vară (mai puțin condițiile de audiere, care sînt, evident, superioare pe compact-disc).

Multe versuri de Adrian Păunescu la piesele cîntate de Pasărea Colibri. Iar reacția publicului la aceste melodii precum Mielul, Hanul lui Manuc, Proverbe sîntem convinși că nu este o reacție de "nostalgici". Aceste piese plac și acum, la fel de mult ca pe vremea Căminului Flacăra, care - ca fenomen muzical - nu poate fi ignorat.

Și acum, luîndu-l pe rînd, aflăm de pe coperta discului că Vladi Cnejevici apare la "voci și la diferite și multe clape albe și negre". Contribuție esențială pentru ca toată

muzica de pe disc să sune bine. Mircea Baniciu (voci și chitară) evoluează în prim plan în 7 dintre piesele care l-au consacrat. Mai cu public, mai fără public, Mircea Baniciu ne amintește convingător melodii din repertoriul Phoenix și nu numai. Mircea Vintilă ne cîntă alte 7 piese, hai să spunem "baladele" care l-au consacrat, cu o linie narativă urmărită consecvent și cu acea căldură a vocii suprapusă simplității melodice și armonice care stau în slujba popularității acestor piese.

"Prejudecata omenească" ne face să nu-l contrazicem pe Florian Pittis cînd afirmă că el contribuie la acest C.D. cu... "restul de zgomet". Totuși, fără ele, mult din "viața" acestui disc ar lipsi. Alte 4 momente poetice (bine plasate în contextul discului), cit și cele 4 piese din repertoriul lui Bob Dylan conving. Vocea inconfundabilă, ușor metalică, dar indiscutabil expresivă, a lui Florian Pittis convine perfect necesității de diversitate a unui compact-disc cum este cel al Pasărei Colibri.

În căutarea cuibului pierdut cu Pasărea Colibri, C.D. produs de Blue Ridge International, se încheie cu o piesă... a capella, spiritualul Cîntec al bufonului făcîndu-ne să încheiem audierea cu zîmbetul pe buze. Și convinși că cel mai bine-i să fim toți puțin luați.

Oltea Șerban-Piriu

"În căutarea cuibului pierdut"... la Club Nord

Prima dată (15 iunie, ora 14.00) a fost căutat la magazinul Muzica. Acolo, Pasărea Colibri (căci ea este cea care-și caută cuibul) a fost ajutată de public, de fani, prieteni, de toți cei care iubesc muzica ei. Seara însă, începînd cu ora 20.00, "căutarea" a avut loc la Club Nord. Musafirii aveau la dispoziție două ore, cel puțin așa anunța invitația. Nimeni nu s-a încadrat în acest timp. Poate că ar fi fost posibil dacă... Dar în cazul în care acest "dacă" ar fi lipsit, minunția acelei serii n-ar fi existat. Pentru că, invitații n-ar fi avut timp decît să-i felicite pe cei patru - Florian Pittis, Mircea Baniciu, Mircea Vintilă și Vladi Cnejevici - pentru primul C.D. ("În căutarea cuibului pierdut") lansat în ziua respectivă. După felicitări, după gustări și... degustări, timp în care în difuzoare se auzeau piesele de pe C.D., a urmat cel mai frumos moment al serii: un show deschis de Pasărea Colibri. Rînd pe rînd au fost invitați la microfon Ioan Gyuri Pascu, Nicu Alifantis, Alexandru Andrieș, Duce Bertzi, Victor Socaci și Victor Surdu. Un spectacol în toată regula ce ar fi putut constitui un material deosebit pentru orice post de televiziune. Cum noi nu am avut cameră de filmat, ne-am limitat la poze. (O.D.)

Grup de suflători

"Pasărea Colibri" între prieteni

BEKĖROS BY CHAMP TOP T '95 ROCK FESTIVAL

◆ Astfel se va numi anul acesta apreciatul festival rock de la Buzău. ◆ Avînd ca sponsor principal, firma Bekeros By Champ, festivalul este organizat de Casa Tineretului Buzău și de Ministerul Tineretului prin Direcția Județeană pentru Tineret și Sport. ◆ Se va desfășura în zilele de 6-7-8 iulie 1995, în aer liber, în curtea interioară a Casei Tineretului. ◆ Sunetul și luminile aparțin firmei Edgar Surin Productions, iar la mixer se vor afla reputații tehnicieni Vlad Goricinski și Costel Ionescu. ◆

Timp de aproape trei zile, o comisie alcătuită din muzicieni și oameni de presă a ascultat nu mai puțin de 62 de casete demo, a urmărit fișe bibliografice, a răspuns la zeci de telefoane. Deoarece nivelul înregistrărilor a fost extrem de ridicat, "trierea" s-a realizat extrem de greu, unele casete aflate "la baraj" fiind ascultate chiar de 3-4 ori. ◆ În cele din urmă au fost selectate 25 de formații pentru cele trei zile. ◆ Ele sînt următoarele:

Abigail (București), Aquila (București), Axart (Timișara), Chin (Timișara), Cronos (București), Disinter (Gherla), Excentric (Zărnești), Forceps (Zalău), Gothic (Lupeni), Grimegod (Arad), J. Walkers (Timișara), King Bee (Oradea), Kogayon (Constanța), Makrothumia (Timișara), Medium (Satu Mare), Overlord (Craiova), Psychosymphony (Carei), Screaming Heads (Reșița), Squishy Stool (SUA), Transilvania (București), Ultimatum (Timișara), Zdob și Zdub (Chișinău), Masked Toys (Bacău), Why Not (Sibiu), Cangren (Cluj). ◆ Trupele thrash-hardcore-doom-death vor evolua în prima seară. ◆ Repartiția exactă a formațiilor pe seri va fi publicată în numărul următor. ◆ Recitalurile vor fi susținute de: Ura De După Ușă, Neurotica (6 iulie); Floare Albastră, Sarmalele Reci (7 iulie); Tectonic, Quo Vadis, Cargo (8 iulie). ◆ O comisie condusă de Nikki Constantinescu (Electrecord) va urmări evoluția celor 25 de formații, cele mai valoroase urmînd a semna un contract discografic. ◆ Organizatorii asigură cazare, masă și decontul biletelor de tren pentru toate formațiile participante. ◆ În timpul zilei se va organiza un minicampionat de fotbal. Echipa organizatorilor aruncă mînușa tuturor formațiilor metalo-sportive. Premii importante vor fi atribuite învingătorilor (deci nu vă uitați echipamentul acasă). ◆ Prezentarea festivalului: Florian Pittis, Florin-Silviu Ursulescu, Gabriel Gomboș. ◆ Directorul festivalului: Cornel Constantinescu.

MIRCEA MARCOVICI ne-a părăsit !

În seara zilei de 15.06.1995, fostul basist al formației Roșu și Negru, Mircea Marcovici, a încetat din viață la numai 37 de ani. Cauza: cancer la prostată. Mircea a activat la Roșu și Negru în anii 1986-1987. Pînă atunci el fusese membru al grupului Post Scriptum. Foarte bun prieten cu Mircea Baniciu, l-a ajutat pe acesta la înregistrările albumelor. "Era un autodidact și un profesionist foarte bun" - ne-a spus Liviu Tudan. "Un tip extraordinar de vesel, un foarte bun prieten și coleg. M-a surprins moartea lui și mai ales felul în care a murit. Și aceasta deoarece nu era un tip al exceselor, ci un om foarte ponderat. Se apucase chiar și de yoga. Era bănățean sadea, ca și Baniciu, cu care era bun prieten, și nu se perversise la stilul de viață al bucureștenilor.

Sînt foarte mișcat de moartea lui Mircea, un prieten alături de care am trăit și cu care am colaborat cîțiva ani buni. Sper că nu va fi uitat de cei care l-au cunoscut și apreciat". (V.P.S.)

Despre premiile U.N.I.C.R.I.T. pe 1994

Gala decernării premiilor Uniunii Interpretilor, Coregrafilor și Criticilor Muzicali din România pe 1994 a avut loc vineri, 16 iunie, la Teatrul Cazinou Victoria. Dintre cele foarte multe premii care au fost acordate cu această ocazie, am reținut pentru cititorii VOX POP ROCK doar cîteva: Angela Similea a primit un premiu special pentru întreaga activitate, Sfinx Experience a fost laureată pe 1994 a secțiunii formații, iar Monica Anghel, cea a secțiunii soliști. Să mai menționăm faptul că la această gală s-a inaugurat o distincție în premieră națională, premiul pentru mecenat, acordat producătorului Constantin Duțu, cel care s-a aflat în spatele realizării festivalurilor de muzică ușoară București '91, '92 și '93.

"STREETBALL Challenge România 1995" - O întrecere nu numai sportivă

Sîmbătă 17 și duminică 18 iunie 1995, Piața Palatului Parlamentului din Capitală a constituit locul de destindere al tinerilor bucureșteni.

Pe lîngă întrecerile de baschet, deosebit de dinamice, manifestarea a inclus și recitaluri de techno-house, folk și rock. În cele două seri s-au perindat pe scenă grupurile Șule Păpărușe, Sindicat, Royal, Direcția 5, Timpuri Noi, Holograf și Compact precum și Alexandru Andrieș, Nicu Alifantis, Mircea Baniciu. Vom reveni cu amănunte în numărul viitor. Fiți pe fază!

Pe 15 iunie, agențiile de presă anunțau dispariția unui mare irlandez, RORY GALLAGHER. Pentru cei care cunosc istoria rockului, pierderea este imensă. Pentru ceilalți, vom face un portret al omului de muzică Rory Gallagher în numărul viitor.

BUCUREȘTI
96,1 FM
IASI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

radio CONTACT

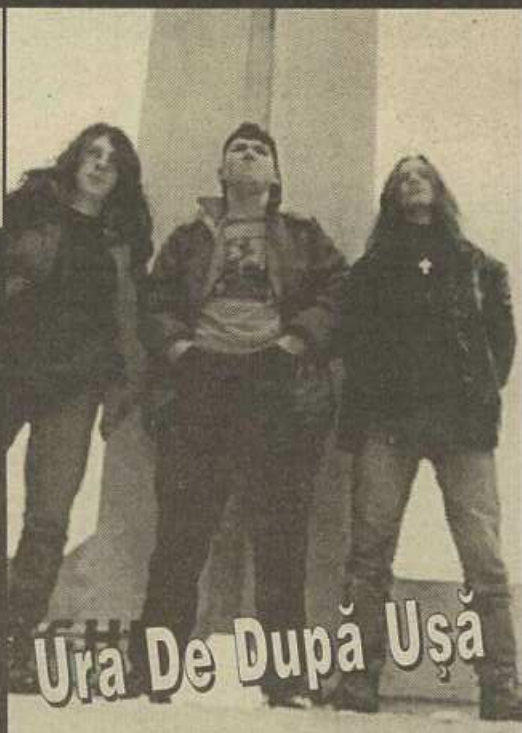
PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

COMPANIA DE SUNET -
Studioul B'NISOR
București, str. Inisor nr. 8, sect. 2, tel.: 612.11.81

COMPANIA DE SUNET srl asigură la Studioul B'NISOR:
- Înregistrări (demo, albume etc.)
- Spațiu de repetiții cu instrumente
- Producție de casete audio.
Contacte zilnice la tel.: 642.41.84.

De ce atîta ură?

Acesta este titlul primului album al grupului din Zărnești **Ura De După Ușă**. Lansarea a avut loc joi, 8 iunie, la clubul **Big Mamou** din Capitală. La ora 15.00 clubul era deja plin: mulți fani, prieteni de-ai trupei, ziaristi. Conferința de presă nu s-a derulat după vreun standard bine definit, ci, dimpotrivă, a fost cît se poate de lejeră și deconectantă. S-a renunțat chiar la microfoane. Managerul trupei, **Gabriel Gomboș**, a precizat că "albumul cuprinde un pic de ură, protest, parodie, sex și imagini ale lumii care ne înconjoară. Cred că este albumul înregistrat cel mai repede în rockul românesc: totul a durat numai 30 de ore". Albumul **De ce atîta ură?** a fost înregistrat și mixat în studioul **Taurus** din Cluj Napoca și cuprinde 9 piese: "Ura de după ușă", "Omule de la T.V.", "Sticluta", "Ete la tine", "Sexualitate", "Dement", "Bătăie de... bațjocură", "Singe rece" și

Ura De După Ușă

"Strigătul durerii". Piese au fost înregistrate în următoarea componență: **Dan Ionel** - chitară, **Radu Adrian** - bas / voce și **Costache "Costi" Ioan** - tobe / voce. În prezent, **Dan Ionel** își efectuează stagiul militar, fiind înlocuit în grup de către **Kuki Gherman** (asistent de sunet la înregistrarea albumului).

La ce așteaptă membrii grupului de la acest album: "Să se vîndă cît mai bine în toată țara și să schimbe modul de gîndire din muzica românească. Este deja un mod

învechit de a gîndi" (**Radu**): "Vreau să fim înțeleși așa cum sîntem. Vrem să fim sinceri și să fim ascultați brut, fără prea multe aranjamente tehnice. Sper ca, la cel de-al doilea album, să fim ceva mai buni. Oricum, nu vrem să ne facem proiecte de viitor. Ne interesează să mergem bine prezentul" (**Costi**): "Foarte, foarte mulți fani" (**Ionel**): "Aștept să fie vîndut foarte bine. Sper că albumul următor va fi și mai bun" (**Kuki**).

Lansarea a fost urmată de o cîntare underground, în cadrul căreia au fost interpretate atît piese de pe albumul proaspăt lansat, cît și de pe viitorul disc. Show-ul a fost deschis de **Costi, Radu și Ionel** (îmbrăcați în haine militare), ultimul înlocuit, după cîteva piese, de către **Kuki**. Am putut asista și la un mic jam-session la care au participat **Fredy Onofrei** - chitară și **Gabi Gomboș** - baterie, acesta din urmă într-o formă de zile mari.

Pînă la un nou concert al băieților din Zărnești, nu vă rămițe decît să ascultați albumul **De ce atîta ură?**, care, în mod sigur, nu vă va dezamăgi.

V.P.S.

ACTUN PIN ROCKUL NOȘTRU

♦ Tot mai multe lucruri bune se întîmplă în fiecare sîmbătă la ora 12.00 în clubul Facultății de Litere, stabiliment underground (la propriu și la figurat) în care pînă acum s-au produs cu succes **Tectonic**, **Rising Shadow**, **Floare Albastră**, **Sarmalele Reci** și alții. Felicitări entuziastului patron Paul și celor două "ajutoare" ale sale, **George** și **Florin**, și baftă! ♦ Luni, 5.06.1995, la ora 20.00, în bătrînul club Preoteasa, aproape 80 de fani au străbătut cu curaj ploaia torențială de afară pentru a participa la show-ul grupului **Ura De După Ușă** și al invitaților săi, **Floare Albastră**, **Yank** și **Rising Shadow**. Dacă trupele s-au descurcat bine (fiecare bucurîndu-se propriii fani), nu același lucru se poate spune despre "tovărășia" existentă între trupele care au împărțit afișul. Atenționați de sunetist că și-au depășit timpul acordat (într-o manieră foarte "comunistă", într-adevăr, prin tăierea monitoroarelor), **Sarmalele Reci** s-au angajat într-o discuție deloc amicală cu tehnicienii de la sunet în urma căreia: a) sunetul a fost tăiat

total, b) **Sarmalele Reci** și-au luat toate sculele de pe scenă (inclusiv amplificatoarele pe care aveau obligația să le lase pînă la terminarea spectacolului) și au plecat acasă, c) scena a rămas goală și s-a montat un nou set de scule, d) vreo 20 de fani și-au băgat picioarele (în adidași) și s-au roit. Recitalul băieților din U.D.U. a început într-o stare de tensiune și doar umorul și nervul celor trei au răncălzit sala. ♦ La loc de cînte în rockul bucureștean stau concertele transmise în direct (din studio) cu trupele rock îndrăgite. Astfel, pe 2 iunie, la Radio XXI s-au produs **Abigail**, **Gallahad** și **Crowded Cellar**, iar în noaptea de 5/6 iunie la Radio Fun au cîntat și au vorbit (aproape patru ore) **Ura De După Ușă**. ♦ Joi, 8 iunie '95, la ora 15.00, în clubul **Big Mamou**, **Ura De După Ușă** a lansat CD-ul și caseta "De ce atîta ură?". Dacă desfășurarea conferinței, concertului și chefului care a urmat rămîne în

sarcina colegilor mei, personal cel mai mult m-a bucurat prezența celor ce au dorit să fie alături de trupa din Zărnești: **Cornel Constantinescu** (Directorul Festivalului Top T) și inimoșii săi buzoieni, **Nikki Constantinescu** (Electrecord), ziaristi de la VPR, Evenimentul zilei, AM Press, VIP, Mediafax, Prin Rock, Observator (Brașov), Pro Magazin, Cotidianul, Ziua, reprezentanți ai posturilor de radio 2M+, Alfa - Bacău, Uni Plus, Fun, Radio Z, Radio XXI, Radio Transilvania (Bistrița), dar și ai posturilor TV Canal B și Storm TV (Buzău), care au realizat reportaje "incendiare" de la fața locului. Nu au lipsit nici prietenii de la Tectonic, Aquila (mulțumiri pentru "sculele" puse la dispoziție), Kapela, Cacialma și Excentric (Zărnești), iar unii au și cîntat în "jam-session"-ul final, din care n-a lipsit "veteranul" **Fredy Vanea-Onofrei** (acum chitarist la Compania de Sunet). ♦ Ca de obicei, **Luci Sepultura** (Dej) este prezentă la manifestările rock din zonă. Aflăm că pe 6 mai, Universitatea Phoenix din Cluj a organizat un "spectacol" gen "salată de legume", la care intrarea a costat 2500 lei: modă, balet, recital de pian, **Monica Anghel live**, rock cu **Yellow Cab 66** (fostii **Spasm**) - care i-au invitat pe scenă pe **Andy**, **Levi** și **Teo** de la Altur, și death-metal cu **Plutonium** (București). Conform așteptărilor, fiecare spectator din sală a venit pentru altceva. ♦ Entuziastul **Leonard Muha** (Radio Transilvania), în colaborare cu

reprezentanța locală a firmei Coca-Cola, a organizat la sfîrșitul lunii trecute în frumosul oraș Bistrița un concert rock la care au participat **Incantum Dilemma** (Bistrița), **Balance** (Bistrița), **Gothic** (Lupeni) și **Kapela** (Pitești). Trupa serii a fost cu siguranță **Gothic**, bisată minute în șir, dar și **Kapela** s-a bucurat de aprecierea fanilor heavy-metal (despre celelalte trupe amintite veți citi în următoarele numere ale VPR). La întrebarea finală: "ce aveți de transmis revistei Vox Pop Rock?", **Luci** a consemnat următoarele răspunsuri: "Pregătiți-vă de invazia **Incantum Dilemma**" (**Daniel Spătar**), "Vă dorim sănătate! Vă așteptăm în Bistrița și încercați să trimiteți cît mai multe formații bune aici!" (**Istvan Pasztor** - **Balance**), "Vom bea en gros în cinstea voastră. Nu ne uitați!" (**Alin Petruț** - **Gothic**), "Continuați tot așa, frații mei!" (**Bogdan Giurea** - **Kapela**).

Gabi Gomboș

FACE TO FACE EVCE LO EVCE

Reporter - A trecut ceva timp de la Metal Fan '93 și de la primul vostru demo de succes, "Where Moonlight Gleams/Occultum Lapidem", care a trecut și prin rubricile noastre cu cîteva luni în urmă. Iată că, după o perioadă de liniște relativă, ați revenit în atenția deatherilor cu un veritabil demo-LP, "Sunset Beyond The Nectar Sea's Billows", cu mai multe concerte și cu un clip la I.M.N. Spune-mi Agav, cum se înfașează **Disinter** din Gherla în 1995 și ce ați mai făcut de la ultima noastră discuție?

Agav - Sîntem aceiași de mult timp: eu (**Agav**) ca vocal, **Alin Abrudan** la chitară, **Nomed** la claviaturi, **Marius "Pesti" Rotar** la bas și **Dan Fulea** pe tobe. Primul demo, după cîte știi, ne-a costat foarte mult, așa că am pus un preț cam mare (4000 de lei) pe "capul său", asta la nivelul de trai de acum un an și jumătate. Am reușit totuși să vindem peste 50 de bucăți, atît cu ajutorul vostru, cît și al concertelor susținute. Cel mai important concert a încheiat practic anul 1994 și a avut loc la Baia Mare în decembrie, alături de **Protex**, din Cluj. În ianuarie '95 am intrat în studioul **Taurus** din Cluj, unde am tras noul nostru produs, care cred că este excelent înregistrat. Față de alte trupe, noi ne-am plătit orele de înregistrare și toată producția necesară acestui demo din surse financiare proprii, deci nu ne-a venit prea ușor...

R. - Dar rezultatul mi se pare remarcabil și trupa se află într-un real progres. Ce diferențe crezi că există între "Where Moonlight..." și "Sunset Beyond..."?

A. - "Sunset..." sună mult mai clar și este mult mai complex decît primul demo, dar pe ambele produse cred că ne

caracterizează aceleași idei de îmbinare a pasajelor ultrabrutale cu pasaje lirice, în scopul creării unei atmosfere sobre, prin folosirea unor construcții muzicale grandioase...

R. - ... Realizate în mare parte prin introducerea masivă a claviaturilor pe care le utilizați totuși într-un mod straniu, aparte. Cum vă autodefiniți stilistic?

A. - În nici un fel! Au grijă alții să o facă. Pe măsură ce cîntăm ne vin idei noi și mereu adăugăm ceva în plus. Introducerea mai accentuată a claviaturilor ne apropie tot mai mult de atmosferic. Dar poți să scrii cu

certitudine un lucru: întotdeauna vom cînta așa cum ne place, așa cum am început. Nu vom fi niciodată un grup care astăzi cîntă death, iar peste un an va cînta funk.

R. - Vad că în componență figurezi ca vocal unic, dar pe casetă se aud clar două voci - una tipatoare, înaltă, de black, alta joasă și profundă, specifică deathului și chiar cîteva intervenții vocale "normale". Care-i misterul?

A. - Nu este nici un mister. Eu fac vocile și cele death și cele black. În studio n-am prea exagerat, dar în concert folosesc constant ambele voci.

R. - Pe "The Greatness Of Sentimental Horizons" se aude și o cîntăreță...

A. - Da, este **Jessie Blade**, care face backing vocal pe această piesă ca și pe "The Hidden Treasure".

R. - Cum decurg concertele voastre și care au fost cele mai bune anul acesta?

A. - Un concert e un lucru bestial în care trebuie să dai totul. Din păcate ideile de show nu se pot materializa în țara noastră. Totuși am cîntat cît de bine am putut la Zalău (cu **Protex** și **Grimegod**) în martie. Am fost în aprilie la **Rock Only Club** din Arad cu **Psychosymphony**... sperăm să fim admiși și la Buzău, în iulie.

R. - Ce părere ai despre rockul românesc?

A. - Nu-mi place rockul românesc! Admir trupele vechi și pe cele cu muzicieni buni, ca **Celelalte Cuvinte** sau **Ultimatum**. Cel mai mult mă enervează acei muzicieni care azi te bat amical pe umăr, iar mâine te înjură pe la spate. N-am să dau exemple, dar se știu ei care sînt...

R. - Dar noul val românesc din care faceți parte alături de **New Age**, **Gothic**, **Grimegod**, **Protest**, **Cronos**?

A. - **New Age** nu mă prea atrage, dar n-am ascultat decît vreo două piese, **Grimegod** sună adevărat, dar celelalte trupe nu mă încîntă cu nimic. **Psychosymphony** nu-mi dau seama ce cîntă, dar sînt foarte buni și originali, iar muzica lor este foarte actuală.

R. - Mulțumim, **Agav**, pentru informațiile despre **Disinter** și nu numai. Spune-ne, în final, cît costă demoul, cum poate fi procurat și unde puteți fi contactați?

A. - "Sunset Beyond..." costă 3000 de lei și poate fi comandat la: **Alexa Dan**, str. **Alexandru Vlahuță** nr. 16, bloc V3, sc. 3, ap. 34, Gherla/3475, județul Cluj. Aceasta este și adresa de contact a formației, dar în caz de urgență puteți să sunați la 064/24.37.88.

G. Gomboș

HEAVY METAL LEXIKON

DEADLY BLESSING

(Binecuvântare mortală)

Deadly Blessing s-a înființat în 1985 în New Jersey/SUA. După câteva experimente personale, **Ski** (vocal), **Tony Keer** (chitară), **Tom Bach** (vocal), **Nick Mitchell** (bas) și **Wayne Kellie** (tobe) s-au întâlnit cu intenția de a-și crea un sound propriu. Rezultatul acestei întâlniri a fost o bandă promoțională, care a ajuns până la Renaissance Records și, de acolo, la public, sub formă de EP promoțional, în ediție limitată, anunțând albumul de debut din același an, 1988 - "Ascend From The Cauldron", pe care au fost reeditate și piesele de pe EP. Deadly Blessing ofereau, într-o manieră convingătoare, powermetal american, tensionat, dar melodios. Și asta într-o epocă în care trebuia să suni ca Bon Jovi sau Slayer ca să ai, într-adevăr, succes.

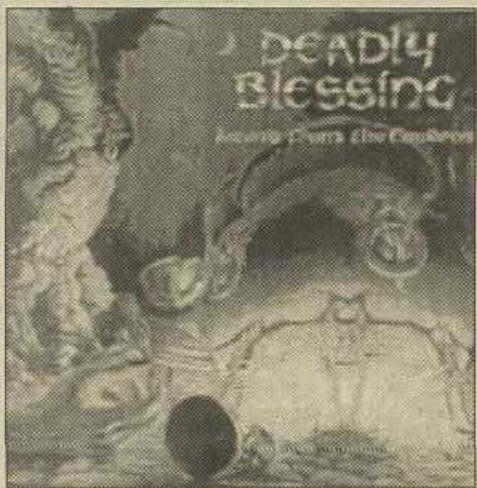
Eroii ideali, aceia care cîntă heavy metal pur, adică exact ceea ce vor, nu mor niciodată. Această formație se numără printre reprezentanții acestei rare specii. Compoziții excelente ca "Escape To Wrath" sau "Cry Of Medusa" (care debutează cu riffuri deosebit de sensibile) sînt mărturie ale unui mare talent. Piese puternice, cu un tempo moderat, ca "Deliver Us From Evil" sau "Silent Madness", cuceresc printr-o violență plăcut-progresivă. Încoronarea tuturor acestor calități o reprezintă vocalistul **Ski**, care reușește

deseori să atingă, cu vocea sa limpede și pregnantă, tonalități deosebit de înalte, fără a se apropia cituși de puțin de penibilul castraților genului. Amintește oarecum de John Arch (Fates Warning), îl întrec însă prin ușurința cu care își execută amănunțurile trilarilor, cărora n-aș putea niciodată să le găsesc un termen de comparație.

Deadly Blessing au avut nenumărate concerte la ei acasă, alături de Omen, Fates Warning, Lizzy Borden, Hades, Savatage, Shok Paris sau Cinderella, și-au câștigat statutul de celebrități locale, dar nu au reușit să-și justifice și în Europa. Astfel că acest LP a rămas un mic document al metalului progresiv de prima mână.

1988 EP: "Deadly Blessing"

1988 LP: "Ascend From The Cauldron".

Traducere și adaptare
Manuela Boatcă

● PLAY ● PLAY ●

DISINTER

"Sunset Beyond The Nectar Sea's Billows" (Demo/LP/1995)

A: Cascade Of Dreams (instrumental by Pesti)/The Wrath Is Unleashed/Nocturnal Wintermoon Whisper (instrumental by Alin)

B: The Hidden Treasure/The Greatness Of Sentimental Horizons/Nativity (instrumental by Nomed)

Indiscutabil "Sunset..." reprezintă una din marile realizări ale anului la categoria metal. Un veritabil demo LP, lung și coerent, progresiv și novator, în același timp, cîntat cu pasiune și violență, întins pe ample spații orchestrale și dominat de un keyboard îndrăzneț și avangardist. Voci black metal și screaminguri death se amestecă cu voci feminine nealterate. Chitare acustice și solouri melodice, construcții ritmice expansive, dar bine echilibrate, claviaturi discrete, dar persistente, baterie explozivă și un bas extrem de îndrăzneț, într-un univers pe care **Disinter** se încapăinează să-l constituie proprietatea sa. Prea agresiv și scrisnit ca să fie un simplu album death, prea progresiv pentru un demo doom și totodată prea melodic pentru un produs al universului black, "Sunset..." are în final de toate și atinge exigențele ascultătorului cel mai pretentios, fără a se cantona cu precizie într-un sertar anume. Dacă iubești Amorphis, Gathering, Burzum, Samael, Anathema și Emperor în același timp, dacă-ți delectezi urechile în momentele de liniște cu Elend, Pink Floyd, Pyogenesis sau Tiamat, atunci poți extrage rădăcina pătrată din aceste influențe, îi poți adăuga un gram de nebunie progresivă specific transilvăneană (Ultimatum, Epilepsy) și vei obține **Disinter**, un aliaj indescutibil pentru agentul coroziv al unei simple mode. Iar dacă adaugi acestei prezentări o notă specială pentru excelențele condiții grafice, coperta multiplicabilă și surprizele oferite la interior, vei obține cu siguranță un produs indispensabil oricărui ascultător de rock de calitate.

Contact - vezi rubrica FACE TO FACE

INDIE DEMO CHART

(iunie 1995)

Iată că, prin completarea tuturor celor 10 poziții ale fiecărei categorii în parte, pentru prima dată clasamentul nostru a devenit complet. Sînt semne clare că trupele noastre se mișcă tot mai bine, înregistrează tot mai mult (și tot mai profesional), se zbat să-și impună produsele, să fie difuzate la radio, T.V. și comentate în presă. Deja ne gîndim la modificări (sperăm noi) constructive: categoria **Metal Demo**, asaltată permanent de tot mai bune produse bune, se dovedește la ora actuală neîncapătoare și va avea în curînd 20 de poziții; **Rock Demo** și **LP/CD/MC** vor continua să apară cu cite 10 locuri, dar o nouă categorie își strigă dreptul la existență: **Power/Hardcore/Street-rock**. Poate că n-ar fi rău să intre în acest clasament și trupele rock virulente, precum **R.A.C.L.A.** sau **Paraziții**. Ce părere aveți despre aceste propuneri? Așteptăm opiniile voastre, clasamentele **Indie Demo** și corespondențele adresate rubricilor: **Play**, **Actual din rockul nostru**, **Face To Face**, **Gasca de prieteni** la adresa: OP 11, CP 42, sector 2, București, cod 72400 (pentru Gabi Gomboș) sau la telefonul 655.28.22 (luni-sîmbătă, orele 7-11 și 18-22). Și acum, iată configurația topului intern pe luna iunie.

a) **Metal Demo**: 1 (2) **Gothic** - Evolution; 2 (1) **Grimegod** - Under The Sad And Silent Sky; 3 (-) **Disinter** - Sunset Beyond The Nectar Sea's Billows; 4 (-) **Abigail** - These Are The Ruins Of Mine; 5 (3) **Protest** - Forgotten; 6 (7) **Cronos** - Cosmar; 7 (5) **Faraon** - Stop The Violence; 8 (4) **Disinter** - Where Moonlight...; 9 (6) **New Age** - Remix/Demo; 10 (9) **Cronos** - Apropierea sfîrșitului. Au ieșit: **Utopia** - Demo; **Tornado** - Seven Days Of Heaven And Hell. Propuneri: **Returnless Path** - Demo Tape '95; **Rising Shadow** - Demo Tape '95; **Cacealma** - Demo '95; **Dracula** - Self Destruction; **Annesting** - Demo Tape '94.

b) **Rock Demo**: 1 (3) **Chromdioxid** - Tape '93/94; 2 (2) **The Order** - Demo '95; 3 (4) **Taine** - The Light Of Truth; 4 (1) **Panta Rhei** - Demo '94; 5 (-) **Excentrik** - Cel de sus!; 6 (8) **Psykaos** - A New Ritual; 7 (5) **Cangren** - Funky Invasion; 8 (7) **Fatum** - Clandestine Roads; 9 (6) **Axart** - Demo '94; 10 (9) **Iarmarock** - Reptila Petrita. A ieșit: **Bronx** - True Tales. Propuneri: **Kapela** - Kapela 1; **Zdob și Zdub** - Sugar And Big Pigs; **Walpurgis** - Rain; **Legion** - Demo '95; **Masked Toys** - Greatest Hits; **Vank** - Demo '95.

c) **LP/EP/CD/MC**: 1 (-) **Ura De După Ușă** - De ce atîta ură? (Vivo/1995); 2 (1) **Tectonic** - Anomalia (Electrecord/1995); 3 (-) **Sarmalele Reci** - Tăra te vrea prost (Vivo/1995); 4 (-) **Cargo** - Destin (Vivo/1995); 5 (2) **Volta** '88 - Sweet Angel Child (Electrecord/1995); 6 (-) **Z.O.B./Ura De După Ușă** - Split 7" EP (Unicorn/1995); 7 (3) **Celelalte Cuvinte** - Armageddon (Vivo/1995); 8 (4) **Floare Albastră/Quo Vadis** - Split LP (Electrecord/1995); 9 (7) **Neotica** (Electrecord/MRC/Magnet/1994); 10 (5) **Altar** - The Last Warning (Romagram/1994). Propuneri: **Oilly** - Tornada (Vivo/1995).

Important pentru
colecționarii de discuri

■ Casa de discuri Electrecord vă ajută să vă procurați albumele vechi și noi care vă lipsesc din colecția de rock autohton. Nu veți mai fi astfel la mîna agenților comerciali care, de cele mai multe ori, refuză să ridice discurile formațiilor rock, pretextînd că "nu sînt comerciale". În scurt timp pot ajunge în mîinile voastre titluri apreciate, precum: "Another Bad Generation" - **Esperando**, "Guitaromania" - **Eugen Mihăescu**, "Sweet Angel Child" - **Volta** '88, "Templul Plăcerilor" - **Commando**, "Anomalia" - **Tectonic**, **Floare Albastră/Quo Vadis**, "Povestiri din gară" - **Cargo**, "King Of Hell" - **Metrock**, vechile albume **Celelalte Cuvinte**, **Iris**, **Holograf** etc., etc. În lucru se află deja LP-urile formațiilor **The Order** și **Kapela**. Foarte important: discurile se livrează la prețul de fabricație (maxim 1.500 lei/disc). Nu vă rămîne decît să trimiteți o simplă carte poștală la **Casa de discuri Electrecord** - **Discul prin poșta**, bd. Timișoara nr. 94, sector 6, București, și veți primi acasă coletul cu discul preferat.

CANGREN
FUNK METAL MADE IN CLUJ

Cangren este la ora actuală una din speranțele certe ale scenei rock din România. Deși media de vîrstă a celor trei: **Ciprian Pulbere** (c/v), **Sorin Crețu** (b/v) și **Ciprian Moldovan** (t) este de numai 18 ani, **Cangren** este singura trupă underground din România care abordă încă din 1993 funk metalul nu pentru faptul că voiau să fie unici, ci pentru că așa simțeau ei. Amănunte despre această trupă ne vor fi oferite în continuare de chitaristul și vocalistul **Ciprian Pulbere**.

R - **Ciprian**, spune-mi mai întîi cum s-a format trupa **Cangren**.

C - Eu aveam o trupă de power-thrash, **Amnesty**, cu care am cîntat vreo doi ani, însă nu am ieșit niciodată în public. Trupa s-a spart atunci cînd bateristul a plecat în armată. Trupa **Cangren** exista deja pe atunci, "stilpii" fiind membrii fondatori **Ciprian Moldovan** și **Sorin Crețu**. Ei mi-au propus colaborarea prin mai 1993, am acceptat și astfel am ajuns chitarist și vocalist la **Cangren**, cu vreo zece zile înainte de "Sam Rock '93". Pe atunci stilul trupei era techno-thrash.

R - Debutul vostru a fost deci la "Sam Rock '93". Ce a urmat?

C - După acest festival, care nu a fost tocmai un succes, dar nici un eșec total, avînd în vedere faptul că basistul a fost menționat printre cei mai buni, am luat o pauză. De asemenea, am schimbat și stilul abordat. Pe 6 august 1993 a fost primul nostru concert funky, e drept, mult mai necizelat, mai brut, făcut în grabă. Am cîntat în deschidere la olandezii **Uitverkoht**, în Cluj-Napoca. Apoi au urmat repetiții intense, iar pe 15-16 octombrie '93 am participat la **Galele Metal Fan**, unde am luat premiul pentru cel mai bun basist. Festivalul **Top T '94** Buzău a fost un real succes, pentru că am fost nominalizați pentru premiile **Electrecordului**. După aceea au urmat concerte în Sibiu și Cluj, iar în decembrie '94 am participat la "Constelații Rock" - Rm.Vilcea, unde am obținut premiul I și premiul pentru cel mai bun basist.

R - Ce înregistrări aveți pînă acum? În afară de cunoscuta "Funky Invasion" mai există și alte casete?

C - Ar mai exista, dacă am avea și bani. Deocamdată avem o singură casetă "oficială", "Funky

Invasion", cu trei piese: "Get Off", "Funky Man" și "I'm Just A Man". Am înregistrat-o în aprilie 1994, în Cluj. Mai avem însă o casetă, "Live In Suffer", datată februarie 1994, ce conține patru piese. Nu am lăsat însă să circule această casetă, pentru că soundul nu ne mulțumea. Mai nou, am mai compus șase piese, la care lucrăm încă. Din păcate, pentru înregistrări deocamdată nu avem bani.

R - Cum se îmbină versurile cu muzica în stilul abordat de **Cangren**?

C - Pentru noi, versurile sînt ceva complementar, dar nu ignorat. Îi admir foarte mult pe cei de la **Rage Against The Machine**, e trupa mea preferată, dar nu vom merge pînă acolo încît să devenim disidenți politici sau minidemonștranți. Totuși, o mică parte din ideile pieselor lor se găsesc și în piesele noastre. Stilul nostru este, zic eu, chiar șocant pentru cei care merg la concerte să asculte heavy-metal, thrash, death sau grindcore. Aș vrea să fim pe placul publicului prin intermediul unei muzici lucrute, al unor piese melodioase. După "Constelații Rock '94" ne-am auzit vorbe cum că n-am avea treabă cu rockul, ci că am fi doar niște funk-rapperi. Activitatea noastră de pînă a ne apuca să cîntăm funk-metal demonstrează pe deplin că nu este așa. La concerte nu cîntăm numai funk. Ni s-a întîmplat chiar la un concert din Sibiu din luna iulie a anului trecut ca publicul să ne ceară coveruri **Slayer** și **Sepultura**. Am executat imediat și toată lumea a fost mulțumită.

R - Ce trupă românească vă place cel mai mult?

C - Părerea noastră este că cea mai bună trupă a țării, la ora actuală, este **Timpuiri Noi**. Ne-ar plăcea să cîntăm alături de ei. În fond, pe undeva avem același stil. De asemenea, ne place foarte mult **Psychosymphony**.

R - Proiecte de viitor?

C - În timp foarte scurt ne așteaptă trei festivaluri - Cluj, Timișoara și Buzău. Apoi sperăm să înregistrăm cea de-a doua casetă demo, căreia să-i adăugăm și o copertă adecvată. Avem o grămadă de dorințe. Am vrea să participăm la cit mai multe festivaluri, să ne cunoască multă lume, să ne placă.

Carmen Vioreanu

URA DE DUPĂ UȘĂ

"De ce atîta ură?"
(Vivo/1995)

Întotdeauna cînd deschizi o ușă, în spatele ei poți găsi un lucru la care te aștepti sau, dimpotrivă, ceva inedit. Poți afla, de exemplu, o mare cantitate de ură. Ură din aceea rea, ce-ți infierbîntă singele la o simplă amintire și nu "ură" tovarășească. Ura poate fi concretă, manifestată

ca atare și exteriorizată sau poate fi interioară, spirituală chiar.

Trei băieți din Zărnești, județul Brașov - **Dan "Nelu" Ionei** - chitară, **Radu Adrian** - bas/voce și **Costache "Costi"** - loan tobe/voce - au deschis ușa prin care ura iese la lumină. Așa s-a născut **Ura De După Ușă**, o cale spre cunoaștere, un exemplu de înfrîngere a sentimentului interior de neputință. Este o detașare fizică și spirituală, un mod de refulare dacă vrei, axat pe principii "cunoaște răul ca să-l poți opri". Vrem sau nu vrem, ura este prezentă în noi, la tot pasul și ea interferează cu aproape fiecare

sentiment uman.

La **Ura De După Ușă** ea se manifestă muzical, simplu, direct, brutal (post-punk-streets-hardcore dacă dorii o etichetare strictă), dar și liric. Personajul imaginat de ei își urle în față adevărurile pe care deseori și le rostește. El nu e nici frumos, nici hidos, e scollit ceva, dar nu prea-prea, i-ar plăcea să se distreze, dar n-are bani și vrînd-nevrînd se izolează fie în fața unui televizor ce prezintă o figură timpă, fie în fața unei sticlute ieftine, dar eficiente. Din această combinație, încep să se detașeze gîndurile personajului. Zbaterea interioară a individului copleșit de existența cotidiană ("Singe rece/Strigătul durorii/Dement") se metamorfozează într-un protest politic. Rejecția față de tarele societății devine o boală cronică ("Bătăile de batjocură/Ura de după ușă/Omul de la TV"), ce nu poate fi atenuată decît de o partidă de amor ("Sexualitate"), un misto total față de ce se-nîmplea în jur ("Ete la tine") sau o beție cruntă ("Sticluta") și astfel ne întoarcem de unde am plecat. Epilogul nu este muzical. El este reprezentat pe desenul copertei (într-un loc public și intim - ideal în occident pentru o partidă de sex fulger sau pentru o priză de drog - un tînar român caută **Adevărul**), dar poate fi și un nou început. Iar dacă tu, ascultătorule, depășind aparenta violență a sunetului și modul de adresare neprotocolar, vei pune de la capăt CD-ul ori caseta și te vei întreba, privind în jur, "De ce atîta ură?", atunci scopul trupei a fost atins. (G.G.).

"Îmi vei lipsi" - rămîne o... retrospectivă

(Urmare din numărul trecut)
Rep.: Colaborarea cu Oana va continua?

V.P.: Bineînțeles. În raportul compozitor - interpret. Chiar dacă nu sîntem divorțați, noi locuim separat, dar din punct de vedere profesional am stabilit, în urma unor discuții, că o colaborare este benefică pentru amîndoi. Deja avem pregătite 12 piese, patru dintre ele sînt chiar gata pentru un L.P. pe care sperăm să-l lansăm în toamnă sau pînă la sfîrșitul anului. Dincolo de asta, acum reorchestrez niște piese din repertoriul Silviei Dumitrescu, pentru concertul ei prilejuit de aniversarea celor 10 ani de activitate. Va fi un concert live, din orchestră făcînd parte Florin Ochescu la chitară, eu la bas, Pupe la tobe, Marius Dumitrescu și fratele lui, la clape. Marta Hristea și Ramona Ioniță vor face background. Îmi face o deosebită plăcere să lucrez pentru acest concert. Prima repetiție a și avut loc, la mine acasă.

Rep.: Spuneai că tu și Oana nu sînteți divorțați...

V.P.: Nu. Este ultima chestie la care mă gîndesc. Nici nu am avut ocazia să discutăm despre asta. Ea a hotărît, a tras o linie acum doi ani și asta este. Ce vom face de acum încolo nu știu.

Rep.: Aș vrea să reiau cîteva răspunsuri date de tine într-un interviu publicat de noi în urmă cu doi ani, în Pop Rock & Show. Te întrebam atunci care ar fi cele trei dorințe pe care ai vrea să ți le îndeplinească un peștișor de aur. Mi-ai spus: "Un studio de imprimare. În timpul cel mai scurt să mă învețe să umblu cu aceste aparate, căci sînt îngrozitor de complicate, și tot într-un timp foarte scurt, dacă s-ar putea mîine, Oana să facă progresul pe care-l vreau eu." Care dintre aceste dorințe ți s-au îndeplinit sau care dintre ele rămîne încă valabilă?

V.P.: Studio? Am renunțat. Ar însemna să devin sclavul acestui deziderat. Să am și eu un studio acasă, să fiu dator vîndut toată viața, să transform existența mea de compozitor în cea de afacerist. Să chem și pe alții la mine să înregistreze și să cîștig bani din asta. Nu mă interesează. Vreau să mă ocup de creație. Adică, fără să fac pe nebulun, păstrîndu-mi doza de modestie, eu sînt compozitor. Eu compun. Compun chiar dacă nu mi se comandă ceva. Compun pentru că simt nevoia să mă exprim astfel. Nu scriu pentru că aflu că premiul l la un festival e de ația lei și hai să particip și eu. De exemplu, cînd am fost sunat de la Uniunea Compozitorilor și m-au invitat să particip și eu la preselecție pentru festivalul "Mamaia '95", am dat două piese. Le aveam făcute. Am dat două piese pe care eu le-am considerat că pot sta cu demnitate pe scena acestui festival.

Rep.: Oana a făcut progresele pe care le doreai?

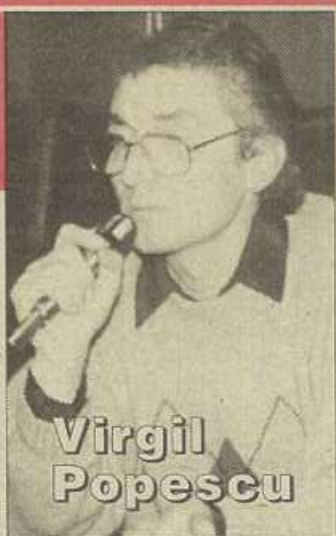
V.P.: Da. Nu mă interesează comentariile altora. Eu sînt convins că Oana este o interpretă cu posibilități extraordinare, dovadă că, după toată această perioadă neplăcută din existența noastră, mai ales a mea, continuu să colaborez cu ea, încurajat tocmai de aceste progrese.

Rep.: Tot în acel interviu te-am întrebat care ar fi cele trei lucruri pe care le-ai lua cu tine pe o insulă pustie, dacă ai naufragia. Îți amintești ce ai răspuns?

V.P.: Știu sigur că am spus c-o iau pe Oana. Și parca un aparat de radio...
Rep.: Citez: "Un aparat de radio sau casetofon, ceva care să mă informeze, să știu că pe lumea asta mai sînt oameni undeva, ceva de mîncare și aș lua-o pe Oana, neapărat. Ea ar ști să mă protejeze."

V.P.: Mă bucur că mi-ai reamintit. Acum aș lua chitara și în tocul ei niște hîrtie, pentru că am de gînd să scriu mult, aș lua fotografia care e și pe casetă, să-mi amintesc de acea perioadă fericită și aș lua scrisorile unei admiratoare.

Orlanda Deladi

Virgil Popescu

spectatorul Virgil Popescu. Compozitorul îmi spunea: "Trebuie să participi. E o competiție, are regulile ei, nu reușești, asta e." Spectatorul mă îndemna: "Nu te mai duce acolo. Ție îți place ce se întîmplă la festivalul acela? Dacă nu, atunci nu te mai duce." De acum încolo am să-l ascult pe spectator. Eu ca și compozitor exist, evoluez și pot să-mi vînd marfa și fără acest festival. Nu știu cum sînt piesele admise, dar pe una dintre piesele mele (cea interpretată de mine) am curajul s-o compar, nu cu una dintre cele 19 piese intrate în Gală, ci chiar cu cea care va lua Marele premiu. Am acest curaj. Nu mă refer la interpretare, ci la creația în sine. Și mai e ceva: taxa de înscriere a fost de 40.000 de lei pentru piesă. Am dat 80.000 de lei pentru ca cineva să-mi asculte piesa și să spună: "Nu, nu, asta nu merge." Am decis! Nu amai am nevoie de sfatul lor, căci, prin fiecare respingere, înțelegem că mi se spune: "Nu așa trebuie să scrii." Și chiar îmi permit să le spun tuturor rockștilor, jazzștilor, folkștilor, ce mai, tuturor celor care scriu: faceți-vă treaba, pentru că există lume care să vă asculte și fără indicațiile extraordinare ale vreunui juriu de profesioniști, fără canalizări. În urmă cu trei ani am fost respins, motivîndu-se că piesa mea e mult prea simfonică, că trebuie ceva mai pe înțelesul tuturor. Bun. Anul următor am prezentat o simfonia. Și ea a fost refuzată, spunîndu-se că "Virgil poate mai mult decît aîd." Mi s-a făcut deci un bine.

Rep.: Am vorbit mult despre "Mamaia"...

V.P.: Da. Regret că am vorbit atît de mult despre... acest subiect.

Rep.: Oana a făcut progresele pe care le doreai?

V.P.: Da. Nu mă interesează comentariile altora. Eu sînt convins că Oana este o interpretă cu posibilități extraordinare, dovadă că, după toată această perioadă neplăcută din existența noastră, mai ales a mea, continuu să colaborez cu ea, încurajat tocmai de aceste progrese.

Rep.: Tot în acel interviu te-am întrebat care ar fi cele trei lucruri pe care le-ai lua cu tine pe o insulă pustie, dacă ai naufragia. Îți amintești ce ai răspuns?

V.P.: Știu sigur că am spus c-o iau pe Oana. Și parca un aparat de radio...

Rep.: Citez: "Un aparat de radio sau casetofon, ceva care să mă informeze, să știu că pe lumea asta mai sînt oameni undeva, ceva de mîncare și aș lua-o pe Oana, neapărat. Ea ar ști să mă protejeze."

V.P.: Mă bucur că mi-ai reamintit. Acum aș lua chitara și în tocul ei niște hîrtie, pentru că am de gînd să scriu mult, aș lua fotografia care e și pe casetă, să-mi amintesc de acea perioadă fericită și aș lua scrisorile unei admiratoare.

O ingineră vrea să cucerească Mamaia

Vineri, 9 iunie. O zi deosebită în viața Otiliei Miriam Romea. M-am întîlnit cu ea la cîteva ore după ce și-a dat examenul de stat. "De astăzi pot fi numită și ingineră", mi-a spus ea fericită. "Am terminat, în sfîrșit, Facultatea de Energetică, din cadrul Institutului Politehnic. Sînt ingineră". Cum această perioadă de tranziție nu-i oferă prea multe garanții, Otilia nu va profesa ingineria. Va rămîne, în continuare, fidelă muzicii.

Primul hop pe care-l va avea de trecut pe tărîm muzical va fi la ediția a 25-a a Festivalului "Mamaia", unde Otilia va interpreta două piese în cadrul secțiunii prime audiții și o piesă - **Încă o noapte de dor** - în cadrul secțiunii șlagăre.

"Încă o noapte de dor" aparține compozitorului Marius Dragomir. Marius și Otilia se cunosc încă din perioada în care amîndoi aveau contract cu firma Romagram. Marius trecea printr-o perioadă mai dificilă, discul "Magicianul" pe care-l lansase neavînd succesul pe care și-l ar fi dorit. În acea vreme, Otilia apărea în program la "Odobești". Din camaraderie, l-a propus în program și pe Marius. Dorind să-i mulțumească Otiliei pentru gestul făcut, Marius i-a scris o piesă. Așa s-a născut acest cîntec. "Încă o noapte de dor", care, la una dintre edițiile concursului "Tre din zece pentru un show", s-a situat pe locul doi. Avînd în vedere și faptul că piesa s-a difuzat des (la solicitările ascultătorilor) pe posturile de radio, Otilia a hotărît să introducă cîntecul și pe primul ei L.P. - "Ritualul dragostei". Este una dintre piesele la care ea ține mult și speră ca la "Mamaia" să se numere printre preferințele publicului și, de ce nu, ale juriului ales să decidă cele mai bune șlagăre ale anului.

PROELIUM după lansare

Pe 31 mai, la Sala "Radio D" a fost lansată caseta Proelium: "Brains Collection".

Play, și ce descoperi? Albumul debutează vîguros cu hitul "A Strange Way", în care vocea lui Bozo este foarte bine exploatată la refren, urmează apoi două bijuterii: "Ca frunzele în vînt" și "The Tears Of A Mirror", reluări de pe "Hate Me!", prima casetă a grupului. Noua lor haină este de-a dreptul spectaculoasă prin varietatea exprimării. "The Tears Of A Mirror", piesa la care Bozo ține cel mai mult, a fost prezentată și la gală, într-o interpretare care a făcut și pe cei mai aprigi dușmani ai grupului să aplaude.

"Stranger In The Night", cîntată în premieră în această seară, este o compoziție ce se depărtează puțin de stilul grupului prin vîgurozitatea ritmului. Refrenul este fantastic de dinamic și penetrează relativ repede. Interesantă este și ultima parte a piesei, careia i s-a refuzat solistica pentru a face loc ambientului.

După citirea versurilor, cred că acest album este, fără să greșesc, un autoportret al liderului grupului, care pleacă de la interior ("Elegy" și "The Tears...") și ajunge la exteriorul neliniștit cu "The Lover's Whisper" și "Like A Rainbow" - alte două hituri ale grupului - pentru a se sfîrși printr-o plasare în social: "Brains Collection". Piesa titulară nu are versuri, dar nici instrumentală nu se poate numi, datorită aparițiilor de voci și șoapte în vacarmul din ultima parte. Această compoziție mi-a ridicat un semn de întrebare, la care Dragoș mi-a răspuns: "E ca desenul de pe copertă. Niște grații care țin ceva în spatele lor, un foc. «Brains Collection» condamnă la încercetarea tinerilor. Am trăit și am simțit această asuprire fără să pot reuși nimic din ceea ce am făcut pentru ea să mă salvez. Piesa este un colaj, o agitație, este neliniștită!"

Finalul este neașteptat: "Senn 5", de Nichita Stănescu.

Din cîte mi-a povestit și Marin Dragoș Liviu, colaboratorul revistei dv., această imprimare datează de la lansarea casetei "Hate Me!" și este făcută cu un reportofon care s-a întrecut pe sine, la o oră care poate șoca pe multă lume: 3 dimineața.

Ce va urma va fi cu totul diferit față de tot ce am făcut pînă acum. Nu știu dacă voi mai putea cînta aceste piese pentru o înregistrare de disc. A fost o experiență unică, nu se mai repetă. Pentru toamnă, voi pune în scenă un spectacol-teatru. Nu va fi un musical. Este doar un alt mod de a mă exprima.

Un Frank Zappa al nostru? Sau poate un geniu încă nedescoperit?

Și toată lumea din show-biz taie! După ce mi-a oferit cu amabilitate aceste detalii, caseta și foaia tehnică a plecat în noapte îngîndurată...

Tot de la colaboratori, și ei tăcuți de altfel, am aflat că cei doi instrumentiști ai lui Bozo, Ilie Laurențiu (tobe) și Sorin Grosu (chitară) au părăsit corabia și de aceea în spectacol Bozo a apărut singur, doar ultima piesă fiind cîntată cu rapperii Schultz și Brazil, adică prietenii lui de la Maxi Mix. În premieră pentru scenele ȕrgoviștene, s-a cîntat rap-metal și anume o variantă a piesei titulare, "Brains Collection".

În weekend, Proelium lansează caseta în județ, în diferite localități, și va apărea în noua formulă: Bozo (voce/ch./compozitor/textier), Laurențiu Ivașcu (bas) și Cosmin Banu (instrumente programabile).

Din surse sigure (Fundatia pentru Tineret Dimbovita) am aflat că Proelium va întreprinde un turneu pe litoral în august, avîndu-i în deschidere pe Maxi Mix.

Toto

DE CUMPĂRAT, ÎMPRUMUTAT, FURAT

THE PASTELS -

Words Of Possibility (Domino), 4 piese/CD/11 min.

Nici un VPR fără o recenzie Pastels! O fac oricum pentru ultima oară și sper să fie bine înțeles: Pastels este

un grup de scoțieni ratați care, în loc să se concentreze asupra producției naționale de whisky și bancuri, s-au apucat de muzică acum vreo treisprezece ani. Mai toată presa bună le caută-n coarne, fără să remarcă că:

1) Acești întîrziiați mintal n-au învățat încă să cînte la chitară;

2) Acest single (vezi Doamne, remixat!) nu reușește să slaveze un album super-penibil. Să-i înjuri de mamă este o pierdere de timp și uite c-am făcut-o!

SHANE MAC GOWAN & THE POPES -
The Song With No Name (ZTT), 3
piese/CD/10 min.

GRACE -

Not Over Yet (Perfecto), 6 piese/CD/40 min.

După nefastele minute petrecute alături de Pastels, trebuie să mă reculeg puțin cu două discurile bune și sigure. Shane Mac Gowan (ex-The Pogues) este tot fără dinți și bea la fel de mult, dar ce puțin contează asta cînd discul lui este absolut imens. Surprinzător că rețeta lui este simplă: pe fața A, cum ar veni, un show lacrimogen și cu vino încoa', iar pe B, o irlandeză desucheată plus cel mai neobișnuit cover-version al momentului - superba "Cracklin' Rosie" - piesa lui Neil Diamond! Pe reeditatul single al lui Grace este și varianta văzută la MTV și cîteva remixuri semnate (printre alții) de Brian Transeau, un techno - D.J. despre care veți auzi numai de bine.

THE PERFECTO ALLSTARZ -
Reach Up (Pig Bag) (Perfecto),
4 piese/CD/24 min

THE BUCKETHEADS (a.k.a KENNY
"DOPE" GONZALEZ) - The Bomb!
(positiva),
3 piese/CD/26 min.

Indiscutabil, cele mai bune single-uri de dans ale anului în curs. Este absolut imposibil să nu ți se facă pielea de gă... (hai domnule, și povestește cum ai trezit-o pe Silvia din somn ieri la prînz cînd ți lă-a adus poștașul și, ca un dement, ai luat astea două discuri și le-ai ascultat la maximum. Sau poate n-ai curajul să le spui asta pentru că peste cîteva ani fetița va lua vrafu de VPR-uri de pe dulap și va dori să citească ce prostii a mai scris "nebulun" asta de fatal!").

Horia Stănescu

Old Nick's Show

3 ORE DE LIBERTATE ABSOLUTĂ ÎNTR-O ATMOSFERĂ DE MAXIMĂ REFULARE EXTATICO-DEZINHIBATOARE ALĂTURI DE FORMĂTILE ROCK:

ALTAR
RISING SHADOW
THE ORDER
ASTROPHAGASTRA

ÎN DATA DE 24.06.1995, ORA 20, LA ARENELE ROMANE

Producător: VIOLI PRODCOM S.R.L.

Sponsori: SEVILA PLAZA, VIOREX, GOD FATHER

Rod Stewart și același păr aiurit din totdeauna. Cînd te gîndești la Rod, automat îți apare în fața ochilor și părul lui. Cu ce naiba îi dă de stă așa? Rod mormăie ceva bine dispus, apoi spune că părul lui a avut întotdeauna un fel de energie proprie care sfidează gravitația. Își amintește chiar că mama lui obișnuia să-și scuie în palme și apoi să încerce să-i lipească părul de cap. N-a reușit însă niciodată; imediat ce saliva ei se usca, părul lui Rod stătea exact ca mai înainte. "Vrei să vezi cum e?", mă întreabă el cu multă bunăvoință, iar eu îi răspund plină de entuziasm: "Sigur că vreau". Rod lasă capul în jos, iar eu îi umblu puțin prin păr. E foarte moale și mătăsoș. Lumina reflectoarelor nu pare a-l fi înăspriț deloc. "Drăguț", îi spun eu, neștiind ce altceva să-i spun. "Știu", răspunde Rod, iradiind de bucurie.

Rod Stewart are acum 50 de ani, dar se ține încă foarte bine. De fapt, este mai sexy ca niciodată și cu siguranță mult mai în formă decît Mick Jagger, Eric Clapton, Elton John. Într-adevăr, Rod confirmă că este într-o formă excelentă. "Aici sînt ceva probleme", recunoaște el, arătînd spre piept, "dar am încă niște picioare foarte bune; întotdeauna am avut picioare foarte bune". (Asta așa e, deși cei 30 de ani în care a purtat numai pantaloni extrem de strîmți își spun probabil și ei cuvîntul).

Rod, care în tinerețe era numai piele și os, s-a îngrășat substanțial. Kilogramele pe care le-a pus îl aranjează însă foarte bine și-i mai estompează nasul puțin acvilin. "Cred", declară el, "că abia acum m-am împlinit din punct de vedere fizic". Cam cu vreo 10 ani în urmă, Rod se gîndise să-și "repare" nasul. Nu neapărat lungimea lui îl deranja, ci faptul că este cam coroiat. Are deviație de sept, ce-o mai fi și asta? Doctorul care l-a consultat l-a prevenit însă că operația ar putea să-i schimbe vocea. Așa că a renunțat. Rod Stewart e de neimaginat fără vocea lui, ca de altfel și fără părul lui, deși nu-i chiar același lucru.

De-a lungul timpului, Rod a înregistrat o serie de piese de mare succes (Maggie May, de exemplu, este o piesă foarte emoționantă, care aproape că te face să plîngi). A scos însă și câteva incredibil de proaste; deși "Yes, Do Ya Think I'm Sexy?" s-a vîndut în 3 milioane de exemplare; la fel și "Birdie Song". Cu toate acestea, indiferent dacă piesele lui Rod sînt bune, proaste sau chiar fără nici un dumezeu, e clar că nimeni nu "sună" ca el. Dacă deschizi radioul în mijlocul unei piese cîntate de Rod, e imposibil să nu-l recunoști imediat. Vocea a fost cea care l-a consacrat. Și tot vocea lui inconfundabilă a făcut ca, după un deceniu întreg, de-a lungul căruia Rollies, Bollies și Dollies (mașinile, Bollinger și păsările) au apus pe rînd, el să revină cu aceeași forță de altădată.

E o întrebare aventură însă să ajungi la Rod. Sau în baia lui. În 1975 s-a mutat în California, departe de presiunea fanilor și, deși mai are încă reședința din Epping, în Essex, cea mai mare parte a timpului și-o petrece aici. Așa că am mers de la Los Angeles către cea mai luxoasă zonă din Beverly Hills, genul de loc unde cîinii de pază au cîini de pază, iar fata în casă cu șorțuleț alb strigă: "La telefon, domnule Stewart". Odată dincolo de masiva poartă din fier forjat, se văd alea pe unde intră și ies mașinile lui Rod, finții arteziene, statul cu Afrodita, un teren de tenis, un cîine danez foarte nervos și un garaj care adăpostește un Rolls Royce, un Ferrari și două Lamborghini.

Tot ce își dorea Rod Stewart la începutul carierei sale, după cum el însuși declara, era o mașină sport și o blondă. Prima sa mașină a fost un Morris Minor Traveller la care a ținut atît de mult, încît mai că l-a luat vopseaua de atîtă lustruit. În fiecare duminică era lîngă ea cu ceara pentru lustruit și cu o bucată de piele de căprioară. De atunci, a rulat modele din ce în ce mai moderne. Tot așa și cu fotomodelele, toate blonde: Dee Harrington, Britt Ekland, Alana Hamilton, Kelly Emberg. Actuala este Rachel Hunter, și ea tot manechin, și tot blondă. Pe cîteva dintre ele le-a condus la ofiterul stării civile, pe celalalte numai în... pat. Dar cum de n-a avut nici o brunetă? Nici el nu știe prea bine. Personal, nu are nimic împotriva părului închis la culoare, mai ales că și el l-a avut așa înainte ca Britt să-l convingă să se oxigeneze. Ceea ce știe însă foarte bine este că, "dacă multe din femeile care au trecut prin viața mea au fost foarte frumoase, nu toate au fost și înalte. Unele au fost chiar scunde și multe dintre ele erau chiar prostute". Atunci ce-a văzut la ele? "Ei, aveau niște fundulețe grozave". Iar Rod, după cum chiar el mărturisește, se dă în vînt după așa ceva. "Să aibă un funduleț drăguț; asta mă

DO YA (STILL) THINK I'M SEXY?

interesează, chiar mai mult decît cum arată la față". Ca să-și întărească spusele, cînd Rachel se apropie de noi, Rod administrează fundulețului ei deosebit de drăguț un minimasaj cu mîinile lui încărcate de rubine și arse de soarele Californiei. "Doi copii și uită-te la ea...", șoptește el cu admirație. "Da, da' are și multă grijă de el". Rachel se depărtează, fără a trăda nici o reacție.

Casa lui Rod - un fel de Lutyens cu accente franțuzești pe ici, pe colo - pare masivă. Cîte dormitoare are? "Are o suprafață de 2300 de m²", îmi spune el în loc de răspunsul la obiect. În timp ce sînt cu ochii țintă să văd unde-i baia și să dau de vreun fleac pe care să-l pot "sustrage", Rod mă conduce într-una din sălile de primire a vizitatorilor. Îți taie răsufierea modul cum e aranjată - plină de antichități, lămpi decorative și tablouri uriașe, înfățișînd nuduri înolăcite precum vița de vie, realizate de diverse nume de la Royal Academy. Dacă "bagi în buzunar" numai unul din "măruntișurile" de aici, te-ai și făcut cu vreun milion de dolari. Tot ce am vrut eu a fost numai un săpun. Rod e în general un tip cu gust, deși a avut cîteva scăpări în domeniul vestimentar - nu pot să nu mă gîndesc la pantalonii lui din imitație de piele de leopard. În ceea ce privește decorațiunile interioare, însă, el a dovedit că are un gust superb, celorlalți. În plus, n-a umblat niciodată după chilipiruri. Imediat după ce n-a mai avut probleme cu banii și după ce s-a cîmășărit Traveller-ul, Rod a achiziționat un scaun japonez vechi, din lemn de stejar făcut pe care a dat 20 de lire. La ora actuală, scaunul, care se află în locuința mamei sale din nordul Londrei, valorează mult mai mult decît prețul său inițial. "Întotdeauna am preferat", spune el, "să am un singur scaun ca lumea, decît cinci din astea moderne".

În anii '70, Rod era în culmea gloriei. Avea 15 piese care fuseseră hituri în TOP 10, dintre care cinci, Number One, și părea imposibil de oprit. La un anumit moment, chiar a fost pe locul întîi în topul albumelor și al single-urilor atît din Marea Britanie, cît și din SUA. Era o performanță la care nimeni, nici chiar Elvis, nu ajunseseră.

Apoi, prin anii '80, a început s-o ia razna. Cîtece din ce în ce mai grosolane, în schimb case din ce în ce mai spațioase, piscine cît mai însumate, puicute cu picioare lungi, iar postere din ce în ce mai idiole. S-o fi dat el, Rod, în vînt după fundulețe, dar asta nu înseamnă că trebuie să-și expună chiar pe-al lui. Și slava Domnului, în perioada asta își legăna "dosul" obsedat de mult. Acest lucru nu l-a costat prea mult la capitolul vînzări, în schimb a pierdut mult din respectul criticilor. Ce se întîmplase? Să se fi uitat prea mult în apele lacului, precum Narcis, ca pînă la urmă să cadă în el? "Da", recunoaște el, "în mare parte asta a fost. Credeam prea mult în succesul meu și nu mai vedeam altceva decît vin și femei. De fapt, nu mai dădeam doi bani pe muzică. Mă mai duceam din cînd în cînd și mai înregistram cîte o piesă. Albumul «Camouflage» nu m-a interesat deloc. Cred că așa se întîmplă în cariera oricui. Ajungi să te sature de tot și te retragi. Apoi revii și totul îți se pare nou. Eu m-am îndrăgostit din nou de propria-mi muzică".

La acest lucru a contribuit și faptul că s-a rezolvat problemele din viața personală (care n-a fost niciodată realmente privată). "Cred că, începînd de prin 1984 și pînă cînd am cunoscut-o pe Rachel, am fost neîmpăcat cu viața pe care o duceam. Am crezut întotdeauna în căsătorie și într-o viață așezată, și am fost mereu în căutarea femeii potrivite. În vara anului 1990, stăteam la hotelul Carlton din Cannes (faceam reclama la Pepsi cu Tina Turner). Aveau femei cîte vrei. Dar eram foarte fericiți. Eram foarte nefericiți. Singurul lucru la care mă gîndeam era: Cît o s-o mai țin așa și de... Apoi am cunoscut-o pe Rachel. Și la numai trei săptămîni după asta discutăm deja despre dragoste și căsătorie. Nu mă simțisem niciodată atît de apropiat de cineva". Rod declară că în prezent se simte mai fericit ca niciodată și că simte acea multă mîre după care țînșise atît de mult. "Rachel", spune el entuziasmat, "e femeia potrivită pentru mine". Dar Rod, parcă Britt a fost femeia potrivită, la fel și Kelly, și Dee, și Alana, și toate celelalte gîscuile cu mînte de gîscuță. Cum de ești atît de sigur că de data asta e altceva? "Sînt sigur", spune el, "pentru că acum nu mai ținesc după alte femei; pentru că m-am făcut băiat de casă; pentru că acum beau numai două pahare cu vin pe zi; pentru că acum îmi place postura de

tată și sînt chiar un tată bun". Rod are doi copii cu Alana și unul cu Kelly și nu le-a prea fost tată deloc, chiar dacă în prezent încearcă să-și răscumpere greșelile. La momentul acela, el nu se putuse împăca cu responsabilitățile de tată; se simțea prins într-o cursă. Era prea egoist. Dar cu Liam (5 luni) și Renée (3 ani) lucrurile stau altfel. "Îmi place să stau cu ele", declară el, surprinzător, "și prefer să fiu cu ele decît cu oricine altcineva; cu excepția lui Rachel, bineînțeles, care e un înger și care, la cei 25 de ani ai săi, e înfricoșător de matură în felul ei de a gîndi. Dimineața cînd mă scot și mă uit la ea, sînt uluit". Numai timpul este cel care va demonstra dacă Rachel este într-adevăr aleasa. Între timp, Rod scoate din nou muzică de calitate. Momentul care a marcat revenirea lui Rod Stewart a fost probabil "Unplugged... and Seated" din 1993, care conține 15 piese de rezistență din repertoriul său și care, deși fusese inițial conceput pentru a fi prezentat la MTV, a fost ulterior transformat în album; un album foarte bun, și asta pentru că nu avea nici un fel de accesorii ieftine, nici una din acele piese pe teme maritime (I'm Sailing) și pentru că, de data asta, Britt Ekland nu-și mai dădea sufletul acompaniindu-l pe Rod. Acesta a făcut ceea ce știe să facă cel mai bine - cîntat - și la asta chiar că se pricepe. Rod, mult timp subiectul de atracție al ziarelor de scandal, s-a reafirmat ca artist. "Pune cu adevărat pasiune în ceea ce face", s-a spus de cîndva în "The Independent". "Este una dintre cele mai bune voci care au cîntat vreodată într-o formație rock", a confirmat "The Times". Se simte Rod flatat de toate aceste afirmații? Cu siguranță că da; dar, se grăbește el să adauge, în perioada cînd nu mai era la modă a dormi la fel de bine ca și în prezent, cînd este. Poziția lui în istoria rockului e sigură, iar popularitatea sa e atît de mare, încît, chiar dacă nu ar mai fi cîntat niciodată, tot ar fi avut destui bani să asigure un trai la cote înalte și copiilor copiilor copiilor lui. "Bani", spune el, "sînt buni pentru că te fereesc de sărăcie".

Rod Stewart s-a născut la Londra, pe Archway Road, fiind cel mai mic dintre copiii lui Elgie și al lui Bob Stewart - care a fost constructor. Ca majoritatea celor proveniți din rîndurile clasei muncitoare și deveniți cineva, Rod este foarte legat de locul său natal. Devine foarte nostalgic de cîte ori aude pe cineva spunînd că locuiește la cîteva mile de locul unde el s-a născut. Vrea apoi să știe care din clădirile vechi din zonă încă mai există, care drumuri sînt în reparație și în ce măsură afectează circulația. Te gîndești, chiar să-i faci o hartă ca să-și fixeze totuși mai bine în minte. Cînd te întîlnești din nou cu el, se plînge că n-a putut dormi toată noaptea fiindcă n-a fost sigur unde se află nu știu ce pod avariât. În final, te alegi cu mai multe hărți pe carnetel decît cu declarații de-ale lui. Dar și asta poate să constituie o carte de vizită pentru el.

Rod mărturisește că a avut o copilărie foarte fericită. Fiind mezinul, era groznic de răsfățat - Roddy în sus, Roddy în jos, ce să-i mai dăm micuțului Roddy. Familia lui era foarte unită, iar casa lor, cu ferestre mereu deschise - "Nu se putea să le păstrezi curate cu toate camioanele care treceau pe acolo" - era mereu plină de risete, frivolate și cîntece. Își amintește că primul cîntec pe care l-a auzit a fost "Mamee" al lui Al Johnson și că îl făcea să plîngă; de fapt și acum îi dau lacrimile cînd îl aude; la fel se întîmplă și cînd aude un cimpoi. El a fost întotdeauna, ține Rod să sublinieze, un tip sentimental.

Cînd a împlinit 14 ani, tatăl lui l-a cumpărat o chitară. Nici pînă astăzi nu și-a dat seama ce i-a venit. Pînă la acea vîrstă nu dăduse nici un semn că ar avea talent la muzică. Singurele lui pasiuni erau fotbalul și trenurile. Tot ce s-a gîndit atunci de ziua lui era o gară pentru setul lui de țigulețe. "Cînd am deschis cutia și am văzut că era înăuntru, singurul lucru la care m-am putut gîndi a fost de ce tocmai o chitară". Timp de cîteva luni a fost foarte îmbuibat și nici măcar nu s-a alîns de ea. La scurt timp după aceea s-a lănsat Little Richard și muzica a început să "muște"; toată lumea ar fi dat orice să aibă o chitară. Abia atunci Rod a început să se preocupe de a lui.

La 15 ani s-a lăsat de școală, unde fusese destul de bun, dar unde picase niște teste. Să fie adevărat că după aceea s-a făcut gropar? Sau e numai o legendă? "Nu", spune el, "e adevărat. Am fost gropar la cimitirul Highgate unde e înmormîntat și tatăl meu. Cunosc mai bine locul chiar decît unii dintre cei care

lucrează acum acolo". Pînă la urmă, meseria de gropar nu s-a dovedit a fi prea amuzantă, așa că a renunțat.

Debutul său în lumea muzicii a fost pur și simplu noroc. În 1964, cu trei zile înainte de a împlini 19 ani, aștepta un tren în gara Twickenham. Tocmai venise de la clubul Eel Pie Island Club, unde îi văzuse pe cei din Hoochie Coochie Men, o formație condusă de Long John Baldry, și, în timp ce aștepta trenul, fredona "Smokestack Lightning". Întîmplarea a făcut ca și Baldry să aștepte același tren. Auzindu-l fredonînd și plăcîndu-i foarte mult, Baldry i-a propus pe loc să cînte în formația sa. La care Rod l-a întrebat: "Cît?". Baldry a răspuns: "35 de lire pe săptămînă", iar Rod a acceptat.

Rod Stewart a cîntat cu mai multe formații înainte ca, în 1969, să formeze "The Faces" împreună cu Ron Wood. Nimic important timp de vreo doi ani, dar în 1971 au scos "Maggie May" (la care Rod a fost coautor) care a însemnat consacrarea lui Rod. "Maggie May", povestea unei veri petrecute în brațele unei femei mai în vîrstă, este foarte înduioșătoare. Este într-adevăr o piesă autobiografică, așa cum s-a crezut mult timp? În parte, da. Rod a cunoscut într-adevăr o astfel de femeie la un festival de jazz, cînd avea 15 ani, dar nu o chema Maggie, ci Margaret; iar numele ei de familie nu era May; Rod nu-și mai amintește care era; niciodată nu l-a putut ține minte. În orice caz însă, ea este cea care, într-un cort amărit, l-a "întîiat", arătîndu-i cum și ce trebuia să facă. El n-a petrecut o vară întreagă cu ea, ci numai o după-amiază, dar, doamne, ce după-amiază... "Sînt foarte emoționat de cîte ori îmi amintesc de aceea zi", spune Rod.

The Faces a scos 7 albume (cîteva dintre ele cuprînzînd hituri de talia unui "Reason To Believe" sau "You Wear It Well") înainte să se despartă, în 1976. La acel moment, Rod era deja mai "mare" decît ei ca formație și o ștersese deja la Hollywood cu vreuna din puicuțele lui. Rod a făcut întotdeauna numai ceea ce i-a plăcut; și nu s-a gîndit niciodată să ceară scuze celor cărora nu le-a plăcut stilul lui de viață; de fapt, nici acum nu se gîndește s-o facă. Asta și-a dorit, asta a făcut și, în general, nu e dezamăgit. La urma urmei, n-a avut nici o problemă serioasă cu băutura sau cu drogurile. Cum a făcut să nu cadă în această capcană? "Întotdeauna mi-a plăcut să controlez situația și detest ideea să mă scol dimineața și să mă simt ca dracu", spune el. "Și-n plus, nu-mi place să duhnesc. Nu-mi place ca atunci cînd intru în pat s-o aud pe nevastă-mea spunîndu-mi că miros". Orgoliul deci? "Da, probabil". Cît e de preocupat de cum arată? "Îmi plac hainele drăguțe; mă uit în oglindă să văd dacă arăt ca lumea și să văd dacă îmi stă bine părul".

Rod nu regretă nimic. Nici chiar "Do Ya Think I'm Sexy", care a marcat momentul cînd, în 1979, cariera lui a început să alunece pe o pantă greșită? Nu, nici măcar asta. "A fost o fază trecătoare. Asta e una din cele 20 de piese din acea perioadă. Se pare că la ora actuală fotografia de pe coperta discului e foarte valoroasă. E un cîntec caracteristic pentru stilul meu, la fel ca și «Maggie May»".

Cînd Rod e somat să meargă la studio, îmi dau seama că trebuie să închei interviul. "Trebuie să mergi la studio acum", urlă managerul. E ultima mea șansă. "Rod", îi spun cu cel mai dulce zîmbet de care sînt capabilă, "pot să merg pînă la baie?" Ajung la baie pentru oaspeți, care e la fel de luxoasă ca totul în jur - chiuvetă din marmură, robinete auri; și nici un fleac pe care să-l pot strecura în buzunar. Cînd ies din baie, bomban cum că trebuie să plec fără nici un suvenir pentru sora mea. Rod mă aude și spune să aștept. Sare imediat în picioare, dispăre cîteva secunde, apoi se întoarce. "Du-te și ia ce găsești și mă fac că nu văd nimic", îmi spune. Merg înapoi în baie și, lîngă chiuvetă, găsesc unul din acele prosopole de șters pe mîini pe care te ștergi o dată și apoi îl arunci în coșul pentru rufe, să vină femeia să-l spele (un fel de șervet de hirtie superior, dacă vrei). E brodat cu r-uri și s-uri foarte "ondulate", iar Rod mi-a dat chiar un autograf pe el: "Cele mai bune urări, Rod". Îl bag în buzunar, iar cînd dau să plec, el îmi face cu ochiul: "pînă irlandeză".

I-am dat surorii mele, care nu deosebește pinza irlandeză de poliester, dar care a fost extrem de mulțumită. Nu i-am mai spus că am pus chiar mina pe părul lui Rod, că așa fi intrat în bucluc. Credeți-mă, mi-a lipit ea pe frunte "vacă" pentru mai puțin, da' p'ai pentru asta...

Traducere și adaptare după "Daily Mail Weekend" din 15 aprilie 1995. Olivia Podoba

LA ROD STEWART VINE LUMEA MAI CEVA CA LA UN MECI DE CUPĂ MONDIALĂ!

A început număratoarea inversă. Mai e mai puțin de o lună pînă cînd Rod Stewart, Joe Cocker și Eros Ramazzotti vor cînta la București. Ca să vă faceți o idee despre ce-o să fie, am spicuit din presa scoțiană câteva date despre cele două concerte susținute de către Rod "The Mod" în țara cimpoaielor.

Pittodrie Stadium, Aberdeen, 8 iunie 1995

După concert, Wendy Bain din Aberdeen declară în "Evening Express": "Am fost extraordinar de încântată c-am putut urmări concertul din dormitor! Cred că-i o rușine faptul că localnicilor nu li s-au dat bilete gratuite la concert (scoțieni, ce să-i faci!), dar, oricum, eu nu mă plîng! Am văzut totuși din casă!"

Asta însă, după concert. Înainte, localnicii erau foarte hotărîți să împiedice desfășurarea lui, motivînd că un concert de o asemenea anvergură i-ar polua sonor. 253 de persoane au semnat chiar un protest oficial, cerînd anularea concertului și interdicerea, pe viitor, a oricăror acțiuni de acest fel în orașul lor! Dar totuși bine cînd se termină cu bine. În cele din urmă, toată lumea a fost mulțumită, ba unii, mai întreprinzători, au tras și ceva foloase de pe urma lui Rod Stewart. Bunăoară, Eddi Mc Gee, un tînr care locuiește într-unul din blocurile din apropierea stadionului, s-a gîndit să organizeze o petrecere chiar pe terasă: "Am cerut 15 lire de intrare, oricum, mai puțin decît costul unui bilet (20 lire)! S-a putut vedea absolut tot, de sus de-acolo! Mie mi-au plăcut cei de la Runrig. Cu Rod Stewart nu prea mă omor, dar merge la o berică!"

Alți localnici au preferat să vadă concertul de pe o colină din apropiere, Miser's Hill, iar în oraș toți patronii de magazine au deschis larg ferestrele, pentru ca angajații să poată auzi muzica!

Și au avut ce auzi, fiindcă, așa cum spunea o fană, Jean Rough, "Totul a fost superb! Cine spune că Rod Stewart și-a trăit traiul e un timpit! Aș veni și mîine, dacă ar cînta tot aici!"

"Toată treaba a fost extraordinar de bine gîndită și pregătită", scria un ziarist de la "Press and Journal", a doua zi după concert. Scena, avînd o greutate de 62 de tone, măsurînd peste 24 de metri în lungime și 18 în înălțime, a fost construită de o echipă de 200 de tehnicieni, electricieni și mașiniști. A fost înălțată o platformă mobilă care se putea ridica la 6 metri de sol, iar în scenă a fost amplasat un uriaș dom de sticlă, ce a găzduit orchestra formată din 22 de instrumentiști. "Rod a jopăit pe deasupra capetelor lor tot timpul, ba mai mult, le făcea cu mîna sau se apleca și țipa: Cum o duceți voi acolo jos?" ("Evening Express").

În ziua concertului, începînd de la ora 13.30 și pînă la 21.30, a fost interzisă parcare mașinilor pe străzile din preajma stadionului. La ora 17 porțile acestuia s-au deschis, iar spectatorii au dat năvală. La ora 18 a urcat pe scenă trupa scoțiană care a cîntat în deschidere, Runrig. Despre ei, "Press and Journal" scria: "E cea mai bună trupă scoțiană a deceniului. Uple stadioanele din America de Nord și Europa, cîntînd un amestec de muzică scoțiană tradițională și rock. Este prima trupă care a cîntat în 1991 la Edinburg Castle, iar Going Home (biografia trupei) a fost cea mai bine vîndută carte a celuiiași an!". Rod Stewart era cît pe ce să-și dea singur foc la valiză cu fanii scoțieni! Cînd a fost întrebat în presă ce crede despre Runrig, el a spus: "Asta-i numele stadionului pe care urmează să

ce Rod cînta Have I Told You Lately That I Love You... Touche! Imaginile i-au impresionat pe spectatori. Joyce Scott, o localnică în vîrstă de 61 de ani, care a văzut concertul de pe geam, declară: "M-a impresionat pînă la lacrimi! A fost extraordinar! Nu știu de ce s-au plîns atîția! Concertul ăsta a fost foarte frumos și, în plus, a adus o groază de bani pentru Aberdeen! Eu mi-aș dori să mai vină!"

Ibrox Stadium, Glasgow, 10 iunie

N-au mai existat probleme cu localnicii. Toată lumea era încîntată de venirea lui Rod Stewart. În schimb au fost necazuri cu cazarea. Starul a vrut să tragă la One Devonshire Hotel, hotelul său preferat, dar aceștia n-aveau nici un loc liber! Așa că l-au "preluat" cei de la Moat House Hotel, care s-au străduit să-l facă să se simtă cît mai bine, punîndu-i la dispoziție chiar și o echipă specială de room-service.

HITURI DE TOP 10

Luna	Melodia	Locul
Septembrie 1971	Maggie May	1
August 1972	You Wear It Well	1
Noiembrie 1972	Angel/What Made Milwaukee Famous (Has Made A Loser Out Of Me)	4
Septembrie 1973	Oh No Not My Baby	6
Octombrie 1974	Farewell - Bring It On Home To Me/You Send Me	7
August 1975	Sailing	1
Noiembrie 1975	This Old Heart Of Mine	4
Iunie 1976	Tonight's The Night	5
August 1976	The Killing Of George	2
Septembrie 1976	Sailing (re-entry)	3
Aprilie 1977	I Don't Want To Talk About It/First Cut Is The Deepest	1
Octombrie 1977	You're In My Heart	3
Ianuarie 1978	Hotlegs/I Was Only Joking	5
Mai 1978	Ole Ola (Mulher Brasileira)	4
Noiembrie 1978	Da Ya Think I'm Sexy?	1
Octombrie 1981	Tonight I'm Yours (Don't Hurt Me)	8
Iunie 1983	Baby Jane	1
August 1983	What Am I Gonna Do	3
Iulie 1986	Every Beat Of My Heart	2
Ianuarie 1990	Downtown Train	10
Noiembrie 1990	It Takes Two	5
Martie 1991	Rhythm Of My Heart	3
Iunie 1991	The Motown Song	10
Decembrie 1992	Tom Traubert's Blues (Waltzing Matilda)	6
Iunie 1993	Have I Told You Lately	5
Ianuarie 1994	All For Love	2

alcătuită din cele mai dragute cameriste și chelnerițe! Însă Rod declarase cu puțin timp în urmă că s-a stabilit definitiv la o singură blondă (Rachel) și că acum familia este cel mai important lucru pentru el. Așa că n-a fost impresionat... decît, poate, de 355 de lire pentru o noapte în cel mai somptuos apartament al hotelului (Anchorage Suite), aflat la etajul 15 și avînd un dormitor dublu.

În ziua concertului, "The Scotsman" scria: "E a treia vizită a lui Rod Stewart la Glasgow, în mai puțin de o lună! Săptămîna trecută a jucat într-un meci amical de fotbal, în cadrul unei acțiuni de caritate, la Newslandsfield Park, iar acum două săptămîni a asistat la un meci din cadrul Cupei Scoției! Acum

urmează să-l asistăm noi pe el, la concertul de pe Ibrox!"

Rod Stewart a urcat pe scena de la Ibrox Stadium îmbrăcat la fel ca la Aberdeen: jeans negri, o bluză albă și un sacou galben-pai. Acest lucru nu i-a supărat deloc pe cei 50.000 de fani (după alte surse, mai "scoțiene", numai 30.000), care, scria "The Scotsman", "au avut posibilitatea să se convingă că Rod se păstrează în mare formă, la cei 50 de ani ai săi!". Ca și la Aberdeen, Stewart a încheiat concertul cu Sailing, piesă care i-a făcut pe fani să se unduiască și să ridice valuri "mai ceva ca la un meci de Cupă Mondială!"

Traducere și adaptare de Ana Călin

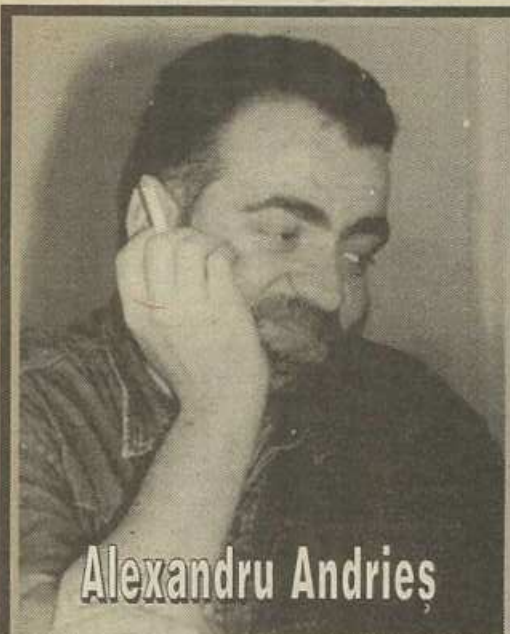

După 4 ani

ROD STEWART REVINE LA LONDRA

• Prin amabilitatea lui Marcel Avram (International Tour Producer), o mică echipă Tele 7 abc și trei jurnaliști au ajuns în ziua de 17 iunie pe Wembley, acest templu al fotbalului și al marilor concerte. Aș fi vrut să vă povestesc totul, pas cu pas, dar am sosit cu cîteva ore în urmă și revista intră sub tipar. Rămîne să revin în ediția din 27/28 iunie. • Oricum e greu să povestesc cele văzute, așa că încep cu buletinul meteo: a plouat de la prînz la 20.57 (ora locală). Asta nu i-a împiedicat pe cei aproximativ 100.000 de spectatori plătitori (bilete între 20 și 50 de lire sterline) să-i facă o primire triumfală lui "Rod The Mod". • Scena s-a aflat în mijlocul gazonului, acesta fiind acoperit, iar publicul beneficiind de scaune! Absolut toată lumea! Ziarul "The Sun" de luni 19 iunie susține că lumea ar fi stat chiar dacă ninge. • Repertoriul a conținut 24 de melodii dintre care n-au lipsit Hot Legs, Maggie May, Tonight's The Night, Baby Jane, Passion. Finalul a fost fantastic. Sailing cîntat de un stadion întreg, chiar și fără ajutorul solistului sau al orchestrei. • Pe lîngă orchestra de 22 de instrumentiști britanici, care în Germania au fost înlocuiți (pe 8 iunie) de cei din Oradea, i-am zărit pe scenă pe Ian McLagan (clape), membru fondator al trupei The Small Faces, David Palmer la tobe, component al grupului The The, Todd Sharp (chitară), Jimmy Crespo (chitară), Carmine Rojas (bas), merge în turnee cu Rod din 1988, Jimmy Robert (saxofon) aplaudat la scenă deschisă în mai multe rînduri, activează alături de Stewart din 1986, Rick Braun (trompetă) este un consacrat al jazzului american, Don Teschner (vioară, mandolină, chitară) vine tot din Los Angeles, ca și alți echipieri și a cîntat cu Elton John, Pat Benatar și Stan Ridgeway. Nick Lane (trombon) concertează cu Stewart din 1984, dar a participat și la albume cu Frank Sinatra, Tom Petty sau Lyle Lovett. Venit din New Jersey, celălalt "clăpăr" a fost Chuck Kentis, iar liderul orchestrei a fost Elmo Peeler (orchestrator, dirijor, instrumentist). Elmo a lucrat cu Rod la albumul "Unplugged And... Seated". Să nu-i uit pe cei doi vocali de culoare, Joey Diggs și Lamont Van Hook care au dinamizat momentele în care au intervenit. • După cele două ore de concert de nota 10, nota la care a contribuit esențial PUBLICUL, părerile culese din multime erau unanim elogioase: stralucitor, fantastic, fenomenal, "mai vrem" ș.a.m.d. • Ziaristii au pornit în urmărirea vedetei. Selecția lor au făcut-o organizatorii în frunte cu Marcel Avram. Am văzut colegi din Danemarca, Irlanda, Suedia, Rusia, Germania. • Intrarea în cabina artistului am făcut-o cu echipa Tele 7 abc. Marcel Avram a formulat primele întrebări. Recordul de bilete vîndute pe Wembley, venirea în România, poziția echipei noastre de fotbal în grupa pentru Europene, repertoriul posibil pentru concertul din 16 iulie, au fost subiectele atinse în mare viteză. • Rod a fost amabil și prietenos oferindu-ne și un autograf: "WAITING FOR ROMANIA". • Era puțin neras și obosit, dar categoric fericit de reușita concertului pe care l-a așteptat cu mare emoție, fiind o reîntîlnire cu publicul său după patru ani! • În cotidianul The Times de luni, Ann Scanlon remarcă întreruperea piesei Do Ya Think I'm Sexy de care Rod s-a săturat și trecerea inspirată la un Sweet Soul Music al idolului său, Sam Cooke. • Daily Mail reține faptul că solistul a evitat piesele de pe albumul nou, The Spanner In The Works pentru că n-a vrut să riște impactul la spectatori. În același cotidian, din care nu lipsesc micile ironii britanice, Spencer Bright recunoaște, în final, că nu poți să-i faci reproșuri unui om care te-a făcut să te simți alt de bine! • În nici un articol din presa de luni nu apar numele din deschidere care merită consemnate măcar: Curtis Stigers și Mike & The Mechanics! • Trebuie să recunoșc, că nici echipa noastră n-a văzut prea mult din deschidere pentru că alergarea după ecusoanele de liberă trecere a durat vreo două ore. • Am fost lăsați să filmăm la un metru de scenă, timp de trei melodii și pentru această performanță merita să ratăm orice. În afară de noi a mai fost admisă o singură echipă de televiziune. • După cum vedeți nu reușesc să sistematizez impresiile care, efectiv, sînt foarte puternice. A fost prima mea deplasare la Londra. O întîlnire și o stringere de mîna cu Rod Stewart nu se povestesc, ci se trăiesc. • Ce bine ar fi să-i arătăm lui Rod că avem și noi Wembley-ul nostru! Și nu mă gîndesc la stadion, ci la OAMENI... Despre ei și despre altele văzute, data viitoare.

Andrei Partoș

Alexandru Andries

Baicea, bateristul Tudy Zaharescu și basistul Eugen Tegu. ● A.A. va cânta la pian și vocal, renunțând de astă dată la chitară și muzică. ● Când a ales echipa, s-a gândit la cei care se descurcă într-o zonă a interferențelor jazzului cu rockul și pop. ● Textele vor fi inspirate tot din viața cotidiană. Sint de toate felurile, așa cum este viața noastră în curs de transformare. ● Reteta acestei ediții a Galelor îi face mare plăcere. Nu

"Sînt dușmanul play-backului"

● O conversație cu Alexandru Andries nu poate fi redată sumar. Ne-am propus să discutăm strict despre Gala din 23 iunie și tot am ajuns la alte subiecte. ● Cu riscul de a-l supăra, voi reda acum ideile de bază legate de întâlnirea cu publicul din Sala Palatului, iar după concert voi relua exact părțile din dialog nedezvoltate aici. Poate vom avea și o părere de pe scenă a artistului! ● A acceptat invitația la Gala Tele 7 abc pentru că organizarea i se pare serioasă, conceptul în sine îi place, faptul că se realizează un material filmat îi convine. ● Durata recitalului i se pare tocmai bună pentru a nu plictisi, pentru a trezi interes. Îl obligă să-și aleagă un repertoriu atractiv. ● A decis să renunțe la succesul facil pe care-l obține cu hituri vechi abordând numai prime audii. ● Dacă Gala este un eveniment, atunci și artiștii invitați se simt obligați să ridice ștacheta. ● "Dacă vrem să avem un public bun, atunci trebuie să-l obișnuim și cu noul, să asculte piese în primă audie". Din acest punct de vedere, Al. Andries își asumă riscul. ● A construit recitalul de acum sub influența recentelor concerte vizionate cu Jan Akkerman, Paul Rodgers, John Mayall și ceilalți oameni ai bluesului. ● Are și unele concluzii demne de reținut. "Să spui azi că ești compozitor de blues este ca și cum ai afirma că ești scriitor și scrii alfabetul. Bluesul este ceva foarte exact, matematic chiar și sint foarte puține lucruri de inventat cu adevărat. Poți, eventual, să îmbunătățești niște tipare, să contribui cu felul tău personal de a interpreta aceste tipare. Există foarte mulți muzicieni celebri în sensul asta, cum ar fi Markus Miller, Quincy Jones sau Randy Newman. Ei au contribuit enorm la modificarea tiparelor, în cel mai bun sens al cuvintului. Ei au inovat. În recitalul meu voi încerca să prezint piese în care se simt influențele celor amintiți". ● Cu muzicienii aleși repetă zilnic cel puțin patru ore. Este vorba de chitaristul George

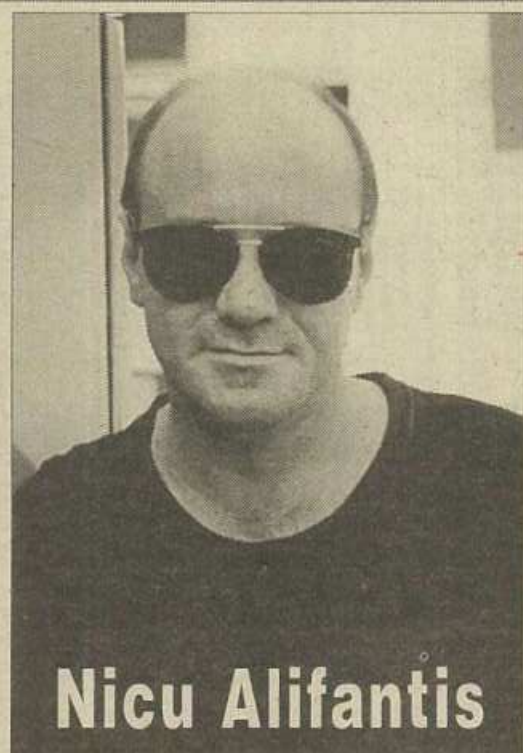
consideră că ar fi de folk și nici de cantautori 100%, cum s-a afirmat, dar e convins că va fi un program echilibrat. ● Deși nu este un fan al emisiunilor TV, cum bine știm, atunci când este filmat cîntînd live nu-l deranjează. ● Știe că la mixer se află un profesionist. "Eu sînt dușmanul play-backului, al prefacătoriei care, deocamdata, se poartă în majoritatea televiziunilor care funcționează pe teritoriul patriei". ● Și dacă este uneori supărat pe televiziuni, nu instituțiile îl deranjează, ci unii oameni care lucrează acolo! ● Nu ne rămîne decît să ciulim urechile la marfa proaspătă pe care Alexandru Andries ne-o oferă numai nouă, celor care participăm la Gala Tele 7 abc, ajunsă la cea de-a șasea ediție.

Andrei Partos

GALA Tele 7 abc

"Mi-ai dori să se audă mult, mult, mult mai bine!"

Nicu Alifantis și-ar fi dorit anul trecut un concert aniversar, un recital retrospectiv, cu hituri, cu cîntece de suflet, cu invitați, oameni care au fost alături de el de-a lungul anilor, în diverse împrejurări artistice. După 20 de ani de activitate, în care a editat 13 discuri, a scris muzică pentru 72 de piese de teatru și pentru opt filme, ar fi meritat-o din plin. N-a fost să fie. Între ce a vrut atunci și ceea ce se va întâmpla la Gala Tele 7 abc din 23 iunie există totuși un numitor comun: cîntecele vechi, "cele de suflet". În rest, va fi pur și simplu un recital cu un sound nou, cu o trupă nouă, cu piese noi sau, mai exact, cu "schife ale întîmplărilor muzicale" de pe viitoarele două albume la care lucrează Nicu. Trupa, o formulă mai puțin obișnuită, va fi alcătuită din "dl. artist plastic Relu Bițulescu (tobe), dl. inginer Ioan Oagan (bas) și dl. profesor de muzică Crin Constantin Grigore (chitară). Relu Bițulescu este un vechi prieten de-al meu. Este un foarte mare (și spun asta fără să-mi fie teamă că voi atrage antipatia unor colegi) toboșar. Și pentru a ști de unde să-l luăm, pentru a nu-l lua direct de guler, vă dau ca punct de reper o formație de demult, foarte bună, în care au existat laolaltă foarte mulți muzicieni de bună calitate - Basorelief. Nu am mai cîntat pînă acum cu el. Ioan Oagan, Niki cum îi spunem noi, îmi este și el prieten. Am lucrat cu el în studio, cu mulți ani în urmă, la discul "După mlec". Asta se întâmpla în 1979. De atunci, ne-am mai întîlnit de vreo cîteva ori, tot în studio, pentru diverse înregistrări. El e inginer, e om serios, alina doar ca hobby-ul lui e muzica. La Gale va fi prima înființare a noastră pe scenă. Crin Grigore e brăilean de-al meu. E mai tîrziu decît noi toți. Mi-a fost recomandat de către un prieten, cum că ar fi foarte bun. Am primit și o casetă demo, care mi-a confirmat recomandarea. Caut de mult timp un chitarist pe care să-l am alături. Vom vedea după acest concert dacă va și rămîne sau nu. Oricum, la ora la care discutăm, încă nu ne-am văzut "face to face". Mi-am zis să încerc și altă variantă de trupă, să renunț la formula cu prieteni buni, muzicieni buni, să încerc să obțin un alt sound, pentru că toți cei cu care am cîntat înainte, cîntau și cu alți muzicieni. Cu cîți dintre ei voi lucra și la albume, nu știu. Cu Relu, sigur. Nu știu cît de curioși sînt alții vizavi de Galele din 23, dar eu sigur sînt foarte curios cum o să iasă. Mă refer desigur la recitalul meu. Deși în ultimul timp Nicu Alifantis a apărut mai puțin în concerte de sine stătătoare, activitatea lui muzicală a fost foarte bogată. Anul acesta a finalizat muzică pentru cîinci piese de teatru (a căror premieră a și avut loc) și este pe punctul de a termina muzică pentru a șasea piesă - "Viața e un vis", la Teatrul Național din Tg. Mureș. În total, cu cele de anul acesta, Nicu a semnat muzică pentru 78 de piese de teatru. "Aș minți spunînd că toate sînt geniale. E și greu să faci acest lucru. Uneori sînt de cele mai multe ori e greu să ajungi la un numitor comun cu regizorul. Mi s-a întîmplat că eu să simt un spectacol într-un anumit fel, diferit de regizor, dar

Nicu Alifantis

întotdeauna am respectat căile directe. Așa că se întîmplă uneori să scriu muzică și altfel. Anul acesta, dintre cei șase regizori cu care am lucrat, pot spune că am ajuns la un numitor comun cu unul... hm, doi". Ce-și dorește Nicu Alifantis de la aceste Gale? "Mi-e greu să spun. E foarte bine că se întîmplă, că o televiziune ne bagă și pe noi, artiștii români, în seamă. Am urmărit două ediții. Este foarte frumos ceea ce se vede pe ecran, este foarte urît ceea ce se aude. Așa că eu mi-ai dori să se vadă în continuare la fel de bine sau chiar și mai bine și să se audă mult, mult, mult mai bine. Știu că în sală sunetul e bun. Aș mai vrea ca și de pe scenă să se vadă tot alfa lume cît se vede la televizor. Se pare că ochiul are o putere mai mare de captare și penetrare decît obiectivul. E normal, omul are doi ochi, aparatul de filmat unul. Și așa mic. Mi-ar plăcea să existe o concurență în organizarea unor astfel de... întîmplări muzicale între posturile de televiziune. Îmi mai doresc să colaborez și în viitor cu Tele 7 abc. Și... îmi doresc încă foarte multe, dar cred că ar trebui nu o pagină, ci chiar o revistă întreagă pentru a le spune pe toate". (A.P.)

"La o astfel de rețetă, ar fi culmea să obiecteze cineva"

Mircea Baniciu

Mircea Baniciu e timișorean. Și mai e arhitect. Dar, înainte de toate, pentru noi este cel care, cu a sa voce, ne-a delectat timp de 24 de ani. Atîția ani au trecut de cînd Mircea cîntă. La început (1971-1977) ca

solist vocal al grupului Phoenix (grup cu care a mai avut o experiență muzicală și în perioada 1990-1992). Prima sa producție muzicală individuală a fost în 1978, un E.P. ce conținea piesele "Dacă-i ghici", "Hanul ulciorului nesecat", "Hai la joc". Primul său L.P. a apărut în 1981 și ar fi trebuit să se numească "Tristețe provinciale", dar, pentru că în acea perioadă tristețile nu erau admise nici măcar în provincie, el s-a numit pur și simplu "Mircea Baniciu Stereo". Au urmat apoi "Ploaia" (1984), "Secunda 1" (1988) și "Secunda 2" (1991). Acum, se gîndește la un nou album. Ideile muzicale există, ideile de text există și ele, Mircea așteaptă doar momentul cristalizării. "Un L.P. e ca un fruct: trebuie să se coacă". În rest, după cum spune Mircea, duce o "viață liniștită. Între spectacole și veșnicele încercări pentru piese noi, între casă și veșnicele drumuri, de regulă mai mult între prieteni". Și mai nou, Mircea își petrece mult timp în studioul personal. "Am acasă un mic studio, care-mi permite să lucrez și care mă ajută să mai fac un pas înainte din punct de vedere profesional. Munca de în studio m-a atras de cînd mă știu. Pentru mine e foarte importantă munca individuală și liniștea. Contribuie într-un fel la acel catharsis de care am ațta nevoie". Deși ani de zile Mircea a cîntat solo, întotdeauna a trăit cu nostalgia trupei. Nașterea Păsării Colibri a fost pentru Mircea una dintre cele mai frumoase întîmplări. "Este una dintre activitățile cele mai plăcute. Nu repetăm, lucrurile se leagă de la sine. Fiecare spectacol e o

surpriză. Mereu se nasc lucruri noi: o nouă formă de interpretare a pieselor, starea noastră, starea publicului. De fapt, starea publicului e primordială". Doar de o săptămînă, a fost lansat un C.D. al acestei formule de spectacol - Păsărea Colibri, care se numește "În căutarea cuibului pierdut" și pe care Mircea Baniciu interpretează șapte piese. Un nou album al aceleiași Păsări e deja planificat. "Avem încă multe piese frumoase, care nu au fost puse în adevărata lor valoare. Și apoi, chiar dacă ele sînt mai vechi și generațiile s-au schimbat..."

Pentru seara de 23 iunie, la Sala Palatului, la cea de-a șasea ediție a Galelor, Mircea Baniciu a pregătit un recital The Best Of în miniatură, alcătuit din piese care, "la vremea lor, au fost bine primite de public, dar care din cauza «condițiilor culturale mărețe» dinainte de '89 nu au fost difuzate pe postul de radio sau pe cel de T.V.". Printre cele zece piese pregătite pentru recital, sînt și "Canarul", "Mugur de fluiet", "Eșarfă în dar", "Întoarcere la Orient", "Vremuri", "Andrei Popa". Alături de Mircea, pe scenă, se vor afla Vladi Cnejevici (clape), Dragoș Docan (bas) și Răzvan Lupu - Lapi (tobe). "O mină de prieten" îi numește Mircea, "și sînt convins că, împreună cu ei, vom oferi publicului o seară frumoasă, că vor fi foarte puțini cei care vor avea ceva de obiectat după spectacol. La o astfel de rețetă, cu Nicu Alifantis, Alexandru Andries și A.G. Weinberger ar fi și culmea să obiecteze!"

"Eu cred în ceea ce fac"

Weinberger Blues Machine

Devotat cu totul muzicii sale de suflet - rhythm & blues, A.G. Weinberger consideră că rock'n'roll și bluesul sînt însăși viața cotidiană a acestui sfîrșit de secol. Indiferent cine sîntem, cum ne îmbrăcăm, în ce ne plimbăm - într-o limuzină sau într-un Trabant - rock'n'roll și bluesul sînt în noi, pentru că ele sînt simțămîntul acestui sfîrșit de secol. Pe el bluesul l-a prins în vraja lui de cînd avea 13 ani. Dar ceea ce l-a schimbat viața, ceea ce l-a determinat să devină chitarist a fost o antologie de piese ale lui Billy Cobham, disc pe care se afla și Tommy Bollin, un chitarist care a fost și la Deep Purple, a cărui execuție l-a "dăruit". De atunci, de la 13 ani, A.G. a rămas credincios bluesului. A început să cînte în cîrciumi, pentru bani. O vreme a cîntat în formațiile Podium și Metropoli. Apele pe trei discuri ale lui Alexandru Andries, care l-a invitat pe A.G. și în cîteva concerte de-ale lui. Înainte de a înființa Weinberger

Blues Machine, A.G. împreună cu Harry Tavitan, Corneliu Stroe și Cătălin Rotaru au format o "gașcă legendară", numită The Transylvania Blues Community. La cea de-a șasea ediție a "Galelor Tele 7 abc", A.G. va cînta, așa cum a ținut să precizeze, cu "propria mea formație, aceeași dintotdeauna (din vara lui '93, cîci atunci s-a înființat), care, indiferent de cine este sau va fi alcătuită, se va numi Blues Machine. Acum, în Weinberger Blues Machine, alături de A.G. se află Iulian Vrabete (bas), Vladi Cnejevici (claviatură), Florin Ionescu (tobe). În aceeași formulă, A.G. a înregistrat în vara anului trecut un disc al cărui nume se știe. Ceea ce nu se știe încă este data cînd acest "Good Morning Mr. Blues" va apărea pe piață. Indiferent în ce formulă de spectacol apare, indiferent în ce context cîntă, A.G. consideră că în minutele în care e pe scenă el este total răspunzător pentru modul în care captează atenția publicului. Și pînă acum a reușit

întotdeauna acest lucru, "pentru că", spune el, "dintotdeauna muzica pe care o cînt, importantă este poziția ta etică și morală față de ceea ce faci. Măreția este să reușești, fără a deranja prea multă lume în jurul tău, să-ți faci treaba. Și fac o treabă bună, pentru că eu cred în ceea ce fac. Poate, tocmai din acest motiv, am și mulți dușmani în breasla". Cu doar o lună în urmă, pe scena Sălii Palatului, A.G. a susținut un recital în aceeași seară în care a cîntat și John Mayall. Întîlnirea dintre ei a fost scurtă. "John Mayall mi s-a părut distant și arrogant", povestește A.G. "Atît l-am întrebat: «Are you the living history?» după care am dat drumul la stație și m-am retras". Puțină lume știe că A.G. a scris și muzică de teatru. În perioada '85-'89 a semnat muzică la șapte piese de teatru. Acum repetă la Teatrul Bulandra, la piesa "Patul lui Procust", pentru care a scris muzică. Tot el o va și interpreta în spectacol, devenind un personaj, un fel de povestitor muzical. (O.D.)

Să cîntăm... cu sens

Eros
Ramazzotti
FAVOLA

E
Raccontano che lui si trasformò
In albero e che fu
Per scelta sua che si fermò
E stava lì a guardare
La terra partorire fiori nuovi
Così fu nido per conigli e colibri
Il vento gli insegnò i sapori
Di resina e di miele selvatico
E pioggia lo bagnò
La mia felicità - diceva dentro se
stesso -
Ecco... ecco... l'ho trovata ora
che
Ora che sto bene
E che ho tutto il tempo per me
Non ho più bisogno di nessuno
Ecco la bellezza della vita che
cos'è
Ma un giorno passarono di lì
Due occhi che avevano rubato
al cielo
Un po' della sua vernice

E senti tremar la sua radice
Quanto smarrimento
d'improvviso dentro sé
Quello che solo un uomo senza
donna sa che cos'è
E allungò i suoi rami
Per toccarla
Capi che la felicità non è mai la
meta
Di un infinito
Ora era insieme Luna e Sole
Sasso e nuvola
Era insieme riso e pianto/o
soltanto
Era un uomo che cominciava a
vivere
Ora/era il canto che riempiva
La sua grande
Immensa solitudine/era quella
parte vera
Che ogni favola d'amore
racchiude in sé
Per poterci credere.

Michael
& Janet
Jackson
SCREAM

Michael:
Tired of injustice, tired of the
schemes
Kinda disgusted, so what does it
mean
Kicking me down, I got to get up
As jacked as it sounds
The whole system sucks

Janet:
Peek in the shadow, come into
light
You tell me I'm wrong
Then you better prove you're right
Your sellin' out souls but I care
about mine
I've got to get stronger
And I won't give up the fight

Michael:
With such confusions don't it
make you wanna scream
Your bash abusin' victimize within
the scheme

Janet:
You try to cope with every lie
They scrutinize

Chorus (both):
Somebody please have mercy
'cause

I just can't take it
Stop pressurin' me, just stop
pressurin' me
Stop pressurin' me, make me
wanna scream
Stop pressurin' me, just stop
pressurin' me
Stop pressurin' me, make you just
wanna scream

Michael:
Tired of you tellin' the story your
way

It's causin' confusion, you think
it's okay

Janet:
Kepp changin' the rules, while

you're playin' the game
I can't take it much longer, I think
I might go insane

Michael:
With such confusion
Don't it make you wanna scream
Your bash abusin' victimize within
the scheme

Janet:
You find your pleasure
Scandalisin' every lie

Chorus (both):
Oh father, please have mercy
'cause I just can't take it
Stop pressurin' me, just stop
pressurin' me
Stop pressurin' me, make me
wanna scream

Stop pressurin' me, just stop
pressurin' me
Stop pressurin' me, make me
just wanna scream

Janet:
Oh my God, can't believe what I
saw

As I turned on the TV this evening
I was disgusted by all the injustice
All the injustice - all the injustice

News Man:
"A man has been brutally beaten
to death

By police after being wrongly
identified

As a robbery suspect
The man was an 18 year old black
male..."

Michael:
With such collusions don't it make
you wanna scream

Your bash abusin' victimize within
the scheme

Janet:
You try to cope with every lie
They scrutinize

Chorus (3 times)

ÎN
BOXA

Nume: Farkas
Prenume: László
Vîrsta: 24 împliniți
Semne particulare: Nu-mi
crește părul cum trebuie.

1. Ai antecedente penale?
Nu, la modul serios, nu.

2. Ai furat vreodată ceva?
Nu țin minte.

3. Cu cine ți-ar conveni să fii
confundat?
Cu Stevie Ray Vaughan!

4. La ce te gîndești, cînd auzi
de VPR?
La un ziar (pe) care îl cumpăr
tot timpul. Unicul.

5. În ce țară străină NU te-ai
duce nici mort?
În a de sus!

6. Quo vadis e o întrebare
retorică?
Adică la care nu se răspunde?
Nu, dimpotrivă! (atunci
care-ar fi răspunsul la ea?)

Răspunsul nu ți-l pot spune...
(da' poate exista ORICE
răspuns!)... DE RIPĂ!

7. Care-i cea mai mare gafă
pe care-ai făcut-o vreodată?
Încă n-am făcut-o de tot, dar...

sînt pe cale să devin inginer!

Nr.: V169

Nr.: V169

8. Care-a fost ultimul album
ascultat?
Bobby Mc Ferrin, "Medicine
Music", îl ascultăm acum!

9. Ce poți face-n tren, cînd te
afli-n drum de la Timișoara
spre București?
... Să mă chinu s-adorm și să nu
reșesc!

10. Cum ar fi dacă alcoolul ar
fi prohibit în România?
... Măcar să le dea drumul la
droguri, dacă la alcool nu!

11. Cele mai dragi trei lucruri!
Berea bună, femeia bună și
chitara fidelă!

12. Cel mai mare defect?
Boala de-a cîntal!

13. Puil se mîncă cu
furculița și cuțitul, cu mîna
sau cu poftă? (Alege
răspunsul corect, în
conformitate cu codul
manierelor elegante!)

14. Care-i cea mai
spectaculoasă prezență din
lumea pop-rock?
Sting.

15. Numele celui mai mare
chitarist din toate timpurile?
Jimi Hendrix.

16. Dacă ar fi să te
caracterizezi printr-un singur
cuvînt, care-ar fi acela?
Aiurit.

17. Ți-ar plăcea să cînti cu: a) Nina Hagen, b) Whitney Houston, c) Mariah Carey?
Să cînt unde, în pat?

18. Care ar fi calitățile unui
public adevărat?
Să simtă cel puțin jumătate
din ce simt eu, cînd sînt pe
scenă!

19. Ce înseamnă "futil"?
... nu știu, dar... (bănuiești?)...
ceva între... fiți și futai!

(te-nșeli, înseamnă "neim-
portant, neînsemnat"!)

20. Un banc!
De ce nu aleargă melcul? (de
ce?) Ca să nu-i fluture ochii!

Mda... și i-ar mai fi zis că nu toți
anchetatorii sînt așa cum îi știe
el, de să te sperie cumplit.

Ana Călin
Încheiat simbătă,
8 aprilie a.c.

VIDEO
SHOP

THE STRANGLERS

Feline - 32 min. (EMI)

Realizate la jumătatea anilor
'80, cele șapte clipuri de pe această
casetă au stîngăcii inerente
mijloacelor tehnice ale timpului
respectiv. Un exemplu. **European
Female** este o dizertație muzical-
imagistică pe tema femeie = felină.
Reprezentată ca o panteră închisă
într-o cușcă, femeia (europeană) îi
seduce pe cei patru "strangulatori"
și, la sfîrșitul clipului, ei vor fi
închiși în cușcă. Trecerea de la
panteră la femeie (și invers) se
realizează, pe ecran, printr-o
tăietură, vizibilă, de montaj. Șapte
ani mai tîrziu, echipa lui Michael
Jackson prelua ideea și, traînd-o
computerizat, obținea marele efect
din **Black & White**. Iluzia realității
din clipul lui Jackson nu se găsește
în realizările Stranglers. Nici nu e
nevoie, deoarece clipurile Stranglers
au simplitatea filmelor expresioniste.
Imaginile vorbesc singure,
decorurile, minime, asigură un
univers coerent stilistic, decupajele
se integrează perfect poveștii narate
vizual. Alt exemplu: **No Mercy**. Este
o mică parodie cu subiect medical,
în care chitaristul **Hugh Cornwell**
joacă rolul pacientului, iar ceilalți
trei - **Dave Greenfield, Jean-
Jacques Burnel și Jet Black** - sînt
doctorii specialiști în ... saxofoane.
Adormit pentru tratament prin
hipnoză, pacientul are un vis/coșmar
din care se va trezi aruncat, cu pat cu
tot, de la etajul ultim al spitalului.
Alt exemplu: **Midnight Summer
Dream**, o poveste de dragoste tipic
englezească, într-un castel izolat, în
care drama urmează unei luni de
miere, ca în romanele victoriene.
Muzica traduce sentimentul sfîșietor
al iubirii ratate, cu melancolia
ucigătoare a tinereții pierdute, a
maturității uscate - și totuși de
neuitat. Clipul este o bijuterie,
concentrînd în spațiul a circa patru
minute subiectul unui film normal de
două ore, dacă nu chiar al unui serial
făcut de tipi bogați pentru cei săraci
(eu duhul)...

M.V. POP

25 de întrebări
pentru
Gary Moore

Care-i primul lucru pe care-l
faci dimineața, cînd te scoli?

Încerc să-mi dau seama unde mă
aflu!

Care a fost primul concert la
care ai mers?

The Wesley Rollins Showband.
Se ocupa tata de ei, pe la sfîrșitul
anilor '50.

Care-i cîntecul pe care ai fi
dorit să-l fi scris tu?

"What A Wonderful World"
(Louis Armstrong).

Ce crezi despre Bob Dylan?

L-am întîlnit o singură dată,
acasă la George Harrison. Era foarte
timid și avea mîini foarte mici și
finuțe.

Cînd ai plîns ultima oară și de
ce?

Am plîns în somn, de curînd, dar
nu vreau să vorbesc despre asta.

Ce trăsături crezi că ai moștenit
de la părinți?

Întotdeauna mi-au spus că a avea
copii e o chestie ereditară, așa încît,
dacă părinții tăi n-au avut copii, nici
tu n-o să ai!

Cum e cînd ești beat?

Greu de înghițit!

Ce actor ți-ar plăcea să joace
rolul "Gary Moore" într-un film?

Oricare dintre membrii
guvernului. Sînt toți niște actori
nemaipomeniți!

Alege cinci cuvinte care să te
descrie pe tine însuși!

Chitarist, cîntăreț, compozitor,
producător, îndrăzneț.

Mai ții minte vreuna dintre
criticile ce ți-au fost făcute?

Într-un turneu cu Thin Lizzy l-am
izgonit pe tipul de la organizare,
fiindcă chitara mea nu avea panglică
și a căzut pe podea. L-am tras una
individului... și pe urmă am citit o
cronică în Sounds: "Să spui că tipul
arăta ca un bou e adevărul doar pe
jumătate!" La mine se referea!

Crezi în Dumnezeu?

Da.

Care-i cel mai mare defect al
tău?

Împreună cu
Peter Green

Că reped sau jignesc oamenii,
atunci cînd mă calcă pe nervi. Sînt un
tip foarte dificil.

Care-i cea mai mare dintre
spaimile tale?

Că n-o să fiu în stare să dau un
răspuns deștept la următoarea
întrebare.

Ce ambiții ai?

Să răspund deștept și la cea care
urmează.

Ți-e frică de eșec?

Nu cred că ceea ce fac este
destinat 100% succesului. Ca mulți
dintre muzicieni, de altfel.

Nu pleci niciodată de-acasă
fără...

Reputație.

Care-i cel mai bun prieten al
tău, bărbat? Dar femeie?

Jack și Camilla.

Ce muzică ți-ar plăcea să ai la
propria-ți înmormîntare?

"The Pissed-Off Cowboy", al lui
Shuggy Otis. O piesă de jazz negru.
La-nceput zice "Dă-mi o ceașcă cu
pișat de catîr"...

Cu cine ți-ai dori să te întîlnești
cel mai mult și mai mult?

Cu oricine. Mi s-a urît de unul
singur în pădure!

Cînd te uîți în oglindă (mirror),
îți place ce vezi?

Îmi place pagina trei, dar în
general eu nu prea citesc ziare.

Care-i cea mai grozavă poveste
despre faimă (fame)?

Am cîntat cu Van Morrison,
pentru că era mai bun decît Alan
Price.

Ai ceva de declarat?

Mult noroc planetei ăsteia, dacă
tot noi ne vom ocupa în continuare
de el.

După "Q"
Ana Călin

PAGINI DIN ISTORIA BLUESULUI

The Founder Of The Delta Blues

CHARLEY PATTON

În această zonă și-a început cariera Charley Patton, el fiind unul dintre cei mulți care cântau și compuneau blues. Procesul de creație a cîntecelor se desfășura în grup, la petreceri și sărbători, cu idei și acorduri de chitară "furate", cu texte compuse ad-hoc și modificate în funcție de împrejurări. Cîntăreții puteau fi maeștri muzicanți în comunitatea plantăției, solicitați la nunți, întruniri dansante, circiumi. Nu făceau din muzică o profesie și munciau ca orice alt fermier. Viața lor era modestă și marginală, dar n-aveau altă soluție de trai decît să arendeze o fermă. Dacă la început traiul asta era mulțumitor, reducerea dimensiunilor pămîntului ce putea fi arendat, din cauza înmulțirii solicitanților, a dus la nerentabilitate. Sărăcia s-a instalat în multe familii. Au venit și dezastre naturale: secetă, inundații, invaziile de insecte. O astfel de insectă, boll-weevil, devoratoare a florilor de bumbac, apărută în Texas pe la 1890, a produs o criză majoră comunităților rurale din Mississippi, în 1915. Despre insectă s-au scris multe cîntece, negrii văzînd în gînganie un aliat în lupta lor cu bogății care puneau condiții grele la arendă. Chiar Charley Patton a înregistrat un **Bo-Weevil Blues**, foarte cunoscut în anii '20. Alt dezastu a fost potopul din 1927, cel care i-a inspirat lui J.L. Hooker **Puring Down Rain** și recentul **Tupelo**, iar lui Charley Patton **High Water Everywhere**. Pentru Patton, bluesul acesta a fost un adevărat hit, vîndut în mii de exemplare; unul din cîntecele care îl definesc, îl singularizează. Tensiunea crescătoare produsă de revărsarea apelor e sugerată de acompaniamentul corzilor groase ale chitarei, un sunet damnat, înfricoșător, însoțit de vocea stranie, a omului care știe că nu are nici o scăpare dar se zbate și speră, speranțele fiind punctate pe corzile subțiri, ciupite acut.

Și alte cîntece, pe teme rurale obișnuite, ca **Pony Blues**, **Down The Dirt Road Blues** sau **Banty Rooster Blues** (toate înregistrate în 1929 pentru Paramount Label, în Richmond), i-au asigurat lui Patton o popularitate locală imensă și au extins influența lui muzicală dincolo de cei care l-au ascultat direct. Chitaristul Booker White spunea: "Nu l-am întîlnit niciodată pe Charley Patton. Pe frații lui, da. Nu l-am întîlnit niciodată pe Charley, dar am fost în Mississippi, și discurile lui se vindeau ca hamburgerii. Acesta e adevărul, jur pe Dumnezeu! N-am avut șansa să-l întîlnesc pe Charley Patton, însă n-am ascultat nimic mai mult ca înregistrările lui!"

În afară de Paramount, Patton a mai înregistrat pentru Vocalion Label. Dar tot timpul cînta în zona Delta, oriunde, chiar și în magazinele de țară, pentru o sticlă de whisky de contrabandă. În anii depresiei economice '29-'32, contemporanii și-l aminteau ca pe un animator al petrecerilor, pus pe glume și clovnerii, bețiv, cheful, scandalagi, afemeiat și veșnic în lipsă de bani. Howlin' Wolf spunea: "Era un tip drăguț, dar iubea sticla, cum o iubeau și ceilalți bluesmeni. A fost un mare băutor. Nu știu dacă îi plăcea să joace poker sau alte de-astea... Dar să bea!... Însă era un cîntăreț bun și iubit de toți!"

Sam Chatmon: "A fost un tip care făcea scamatorii cu chitara. O trecea printre picioare, o pune după ceafă, o culca pe pămînt și nu înceta să o ciupească de corzi!"

Son House: "Charley încerca să facă o treabă memorabilă din orice, pentru că-i plăcea să joace teatru. Ascultă toate aceste gînduri și cîntece vechi și trăsnete... Unele sînt bine... Altele nu... Unele n-au nici un înțeles, altele au... Asta-i felul lui de a cînta! Cînd voia să spună ceva, primul gînd care îi venea încrepa cu... Hey, baby... Aw so... Oh, yeah... și alte asemenea

chestii vechi și drăguțe. Ziceam: «Charley, ar trebui să încetezi cu trăsnete, cît timp sîntem băgați în seamă!» Zicea: «Omule, tot ce vreau e să iau plata pe ele! Care-i diferența?» Ziceam: «Deh, dar sînt doar multe

proștii și o grămadă de vechituri!» Zicea: «Care-i diferența, omule, dacă ne plătesc?» Ziceam: «Bine, asta-i mica ta căruță roșie!» (Idee fixă).

Charley Patton putea fi încăpăținat și schimbător, spiritual și deșcheat; niciodată nu-și trăda chitara, care plîngea și cînta laolaltă cu vocea, lin, tumultuos, sincopat, glisat. Îi putea face pe ascultători să danseze, ținînd ritmul pe coarda groasă ca pe bas, și putea imita vîntul ce aluneacă ușor prin

păduri, în registrul de sus. În unele cîntece cuvintele se amestecă în riffurile chitarei, sînt incoerente, punctate de interjecții, exclamații sau comentarii. Versurile completează pulsul ritmat, sunetul mobil, glisanț. Înregistrările pe disc păstrează dialoguri cu prietenii din studio, dar de multe ori sînt imposibil de transcris chiar cuvintele cîntecelor, din cauza pronunției ciudate, particulare, sau din cauza că Patton înlocuiește vorbele (mai ales cele licențioase, de care nu se ferește) cu ciupituri de chitară. Chiar cei care au cîntat cu el nu știu ce yrea el să spună. Son House: "Puteai să stai chiar sub gura lui, era greu să înțelegi ce zice uneori..."

Patton utiliza ca instrument de glisare pe corzi oricare din părțile unui cușit sau un gît de sticlă spartă, băgat pe un deget de la mîna stîngă. Ca și alți cîntăreți de blues, Patton scotea din chitară a doua voce. Un bluesman din Delta, J.D. "Jelly Jaw" Short, mutat în St. Louis, care l-a văzut pe Patton în tinerețe, își amintește că: "El folosea chitara să cînte și o făcea să spună: Lord, have mercy, Lord, have mercy, pray brother, pray, save poor me! Asta făcea Patton cu chitara, asta spunea cu ea!"

Sunetele glisate înlocuiesc îndeosebi cuvintele explite din bluesurile cu subiecte erotice. Aproape toate temele rurale și urbane ce se găsesc în blues - "părăsirea casei, călătoria cu trenul, necazurile la muncă, mizeriile vieții aștera asta, dorința de a reveni acasă - se (con)topește în primitoarea temă a

relațiilor sexuale. Dragostea îi preocupă pe toți și e văzută ca nestatornică, înșelătoare, chinătoare, scumpă, oarbă, nedreaptă. Dar tot dragostea e izvor infinit de plăcere, motiv de exaltare și succes, de bucurie și plenitudine, nu rareori isprăvind "ca-n viață" în durere, părăsire, eșec. Patton nu ocolește subiectul, fiind și pățit în ale amorului. A fost căsătorit de patru ori: cu Gertrude, la începutul anilor 1900; cu Minnie Toy, din 1908; cu Minnie Franklin, în anii '20; cu Bertha Lee, între 1930-1934. Nu se știe cîți copii au rezultat din căsătoriile sale. În schimb se știu peste 40 de cîntece ce-i aparțin. Între cele mai cunoscute - **Green River Blues**, **Hammer Blues**, **High Sheriff Blues**, **Spoonful Blues** (a nu se confunda cu piesa lui W. Dixon), **Love Is My Stuff**, **Rattle Snake Blues** și altele, redate de diverși bluesmeni, albi și negri.

Cînd Patton cîntă despre lumea din jur, aceasta pare închisă în sufletul artistului, dar deodată ea se revărsă, împreună cu cîntecul. Solidaritatea și singurătatea, comuniunea și izolarea, bucuria fizică și angoasa sentimentală se amestecă într-o tensiune ambiguă, proprie bluesului în genere. Propriu lui Patton este un sunet încărcat de emoție, o presiune la foc scăzut, o tonalitate "murdară", în care basul monoton, cu figuri repetate obsesiv, pare a fi ritmul pămîntului, peste care fulgeră notele înalte, luminoase și strălucitoare ca răsăritul soarelui în zori. Vorbînd pe mai multe voci simultan, bluesul lui Patton însoțește în splendoarea artei pure. Din cuvintele sale, uzuale, banale, din sunetele ciupite sau glisate ale chitarei, se revărsă impresionant ceva straniu, care vine de nicăieri și merge spre niciunde. Este sentimentul universal pe care îl dă muzica bună. Cîntăreții de blues nu se preocupau de aceste aspecte "teoretice" legate de meseria lor. Dar ei știau - și o spuneau de cite ori aveau ocazia - că "blues is a feeling!"

M.V. Pop

P.S. Mulțumiri lui Sorin Dorneanu și lui Ștefan Neagu

MĂ HOLBEZ ȘI EU!

L-am văzut rîzînd cu poftă pe Ilie Năstase la un talk-show pe France 2, luni după miezul nopții. Era vorba despre simțul umorului și superioritatea intelectuală a celor care l-au. Bun subiect și zău că ar prinde și la noi! Legenda lui Eric Clapton la Antena 1 preluată de la M.C.M. (francezi și ei) mi-a atras atenția asupra lui Ioan Big, fost brașovean acum antenist de elită. Billy Joel - într-un concert adevărat înregistrat în Germania, difuzat de TVR 1 (integral). Frumos cadou, bun exemplu pentru cum se recepționează o muzică nu tocmai comercială. "Cutia muzicală" de la Tele 7 abc din 11.06 mi-a plăcut (cu mici excepții). Alexandru Andrieș cu acel videoclip rar difuzat, Vali Sterian la Tîrg, Adi Ordean în studioul Migas, Mircea Banicua haios pe malul unui lac, Topul românesc este cam săracuț. Se simte lipsa de materiale noi. Lumea devine seara convorbirilor sportive. Încep la Pro TV și se termină la TVR 2. Rămîn o fană a lui nea Ovidiu, dar nu-l sun pentru că nu mă lasă ai mei. Au zis că după sesiune. Adică la toamnă, căci atunci se mai joacă ceva fotbal. La Italia 1 s-a încheiat "Re per una notte" (cu câștigat copiile celor de la Take That) și a început Festivalbar 95. Tot marți seara. Lume în delir în piețe publice, vedete din prima ligă. Aveți ce vedea acolo! The Album Show de la Antena 1 îl aduce pe Gabi Cotabiță în postura de comentator muzical. Nu-l vedem, dar îl auzim... vorbind. Tare dialogul cu Mircea Daneliuc la Tele 7. Anca Fusariu a fost mult mai incisivă decît în situațiile de echipă. Gata, îl iert pe Sava pentru o parte dintre relele pe care le face pop-rockului! De ce? Pentru că ni l-a adus iar pe

Mircea Dinescu și l-a lăsat să vorbească. Toată presa a subliniat evenimentul și nu mă pot abține. Mă raliezi ideii unora dintre cititorii "bulinei roșii" care îl vor pe Dinescu consilier prezidențial. Eu aș face chiar o rocadă. Să-l ia pe Iliescu consilier. Vă recomand să-l ciuți pe Cristoiu în Expres Magazin (nr. 23), unde analizează emisiunea din 10 iunie și o face cum numai "mnealui" știe. În plus, m-am liniștit pentru că lumea bună chiar se holbează în draci, deși intelectualii rafinați susțin că nici nu au televizor! Miercuri noaptea la TVR 1, făcînd abstracție de prezentarea cam agitată, m-am bucurat

de Van Halen și Bon Jovi. Prietenii spuneau că e exclus să vezi așa ceva la I.M.N. și uite ce băfoasă am fost. Uite că și francezii fac gafe. La "Taratata", unde au fost invitați Boy George și Urge Overkill, prezentatorul a spus că piesa Girl You'll Be A Woman Soon (o știți voi) îi aparține lui Neil Young, care era de fapt Neil Diamond. Așa că greșiți dragilor de la teveuri, că se poartă! Pentru un Dr. Barna, altfel un prezentator-inginer simpatic, am o mică notă. Pasărea Colibri are patru componente (vezi imaginea din numărul 11), iar Motu Pittuș cîntă, scrie texte, traduce. Adică nu de actorie se ocupă în această echipă. Că doctorașul n-a înțeles nimic din cele scrise de mine în nr. 9 al V.P.R. nu mă sochează. El e preocupat de cifre, ca tot omul de supliment. N-am spus unde scrie? Cui îi pasă! Scrisoare tare de la Toma Daniel (București). Mai întîi consemnez faptul că pe 9 iulie este și ziua de naștere a Margaretei Pislaru. Informația a lipsit din Arhiva V.P.R. Despre gesturile umanitare ale doamnei Pislaru n-am primit nimic oficial. Aflu de la tine că acordă burse unor studenți de la A.T.F. Despre Aura Uziceanu nu știm absolut nimic (de aproape un an), iar Dida Dragan ne-a interzis să scriem despre ea! Și acum trec la citate "Nu știu cum nu observă (nota mea: eu adică) cît de obositoare sînt weekendurile de la 7 abc; cît de "jopești" sînt șuețele lui George Stanca sau cît de penibili sînt prezentatorii topului Romantic-Antena 1, Dana și Florentin". Daniel susține că lipsesc cronicile TV care să-i trezească pe patroni din amorțeală, cît și pe directorii de programe. Într-un top al amatorismului (în sfîrșit am un top!) ar conduce, după părerea lui Daniel, Canal 38, urmează Antena 1 (la emisiuni distractiv-muzicale) și Tele 7 abc (la același gen de emisiuni), iar TVR este pe ultimul loc. La "știri" Pro TV s-ar afla pe primul loc (în sensul bun de astă dată). Nu-mi propun să-l contrazic pe Daniel, dar nu pot să nu-mi exprim bucuria că mai există oameni care înțeleg rostul unor astfel de rubrici "tip arici". Mai scrie-mi, că-mi plăci, maeștrule! Împreună vom fi...

doi! O colegă de grupă mi-a zis că idolul ei, viitorul fost șef al unui ziar, nu răspunde de micile ciupeli venite de la alte publicații și că așa ar trebui să procedez și eu ca să ajung celebră. Cică nebăgîndu-l pe unu' în seamă îl iriți, iar el scrie din nou și-ți face reclamația gratuită. Eu, care nu mă consider ziaristă, ci o holbatoare amatoare, consider că presa așa-zis muzicală e atît de săracă încît trebuie să semnaleze orice mesaj-injurătură către V.P.R. De multe ori am lăudat articole semnate de inamici declarați ai revistei, dar ei n-au poșturi de fair-play pentru că trăiesc într-o țară francofono-balcanică. Am explicat puțin de ce sînt răutăcioasă uneori, de ce mă enervez și fac icter (de unde și numele meu!). Unii cititori nu înțeleg rostul meu aici. Păi să știți că uneori nici eu nu mă prind. Voi absentă vreo lună și am simțit nevoia să mă confesez nițel, știînd că "o anumită parte dintre voi" mă va înțelege. Să fiți cuminiți și să nu mă uitați. După Rockmania voi reveni odihnită și atunci să vedeți ce mă mai holbez la toți.

Gălbioara

ALBUMUL MARTIANULUI

Songs Of Leonard Cohen

Potopul s-a mai domolit, acum plouă mult, dar fără vlagă, prea multă lucru nu-ți trec prin cap, iubita-ți împrăște vestii proaste... Înainte de a te infunda în fotoliu și de ați pierde privirea într-un punct mort mai ai un singur lucru de făcut: așază cu grijă un disc cu Leonard Cohen, apasă pe buton și gata...

Leonard s-a născut în Canada, la Toronto, pe 21 septembrie 1934, și încă de la o vîrstă fragedă a început să scrie poezie și ficțiune, în adolescență devenind o mare speranță a literaturii americane. În 1955 și-a publicat primul volum de poezie, considerat mai tîrziu unul dintre cele mai importante ale decadelor, apoi la începutul anilor '60 a

scris două romane de excepție, premiul "Favourite Games" și "Beautiful Losers" (vîndut în peste 300.000 de exemplare), iar pînă la sfîrșitul deceniului mai avea editate patru volume de poezie.

Deci, spre deosebire de Lennon, Peter Dinklage, Phil Lynott, Jim Morrison, care au devenit celebri în timpul posturii de staruri rock și apoi de scriitori sau poeți, Leonard Cohen a parcurs drumul în sens opus. Însă legătura sa cu muzica a fost mereu strînsă. Astfel în 1954 a fost membru al unei formații de muzică country, Buckskin Boys, iar în 1957, cu ocazia primului său turneu în SUA, în timp ce își citea versurile era acompaniat de pianistul de jazz Maury Kay. Apoi Leonard a început să fie interesat de folk, a început să cînte la chitară (numai comuniștii și socialistii cîntau la chitară în acele zile, mărturisește el) doar în cercul de prieteni și chiar compune cîteva cîntece. Importanța pentru cariera sa muzicală a fost înfrînerea cu cîntăreții de folk Judy Collins, care a inclus două din compozițiile timpurii ale lui Cohen, "Suzanne" și "Dress Rehearsal Rag" pe LP-ul ei "In My Life" și l-a luat cu ea pe scenă în turneele americane.

1967 a fost un an plin pentru Cohen. A apărut un film despre viața și activitatea sa literară, "Ladies & Gentlemen... Mr. Leonard Cohen", a compus muzica și a jucat în două lung-metraje, "The Angel" și "The Ernie Game", a apărut la cîteva festivaluri de folk (Montreal, New York) și a semnat un contract cu Columbia Records, în baza căruia, pe 26 decembrie, i-a apărut albumul debut, "Songs Of Leonard Cohen".

Acest album a constituit coloana sonoră a westernului "Mr. McCabe & Mr. Miller", regizat de apreciatul Robert Altman. De asemenea, discul este considerat de mulți, chiar și acum, cel mai reușit dintre toate editările lui Cohen, poate din cauză că el reprezintă esența trăirii sale, este pur, simplu, imaculat.

Chiar dacă este catalogat drept folk, acest album nu are nimic din Bob Dylan, Joan Baez, cîntecul protestatar, rădăcinile blues, este mult mai intim, privirea împiedă de un om care pînă la 39 de ani s-a ocupat de altceva decît de muzică, iar Cohen are marea talent de a face ca tristetea, poezia sa să nu afecteze cîntecele, dîndu-le o tentă monotonă sau bleagă. Din contră, el aduce nenumărate idei extraordinare, care dau farmec înregistrărilor chiar și acum, la 25 de ani de la debut, căci chiar vreo căldă, pierdută a sa, așa cum apare pe acest prim disc, l-a schimbat, sugerînd pe cea a unui rapidist după cîștigarea unei cupe europene. Sunetul chitarei acustice ce predomină aici a fost înlocuit de aranjamente mai ample, dar ceva tot a rămas: Ingerescul cor feminin care de multe ori vine "în fața", aceste ingenioase soluții și mai ales sentimentul.

"Songs Of Leonard Cohen" conține numeroase titluri ce au intrat pe culegerile de "best of", dar toate cele 10 piese sînt de o calitate foarte ridicată, motivele pentru care multe cîntece de aici au rămas mai puțin cunoscute fiind pentru mine un mister. Suzanne/Master Song/Winter Lady/The Stranger Song/Sisters Of Mercy/So Long, Marianne/Hey, That's No Way To Say Goodbye/Stories Of The Street/Teachers/One Of Us Cannot Be Wrong. (Iulian Ignat)

Muzica de film (II) CAMELEONII

Viziune prea pesimistă? Nu, pentru că Volker Schlöndorff i-a cerut lui Werner Henze să inventeze această frază pentru personajul din "Dragostea lui Swan", atunci când orizontul s-a întunecat. Problema muzicii de film pendulează continuu între aceiași termeni: necesitate și limbaj. Dacă ne vom referi la o colaborare precedentă între Henze și Schlöndorff ("Onoarea pierdută a Katherinei Blum") vom putea măsura parcursul regresiv al îndrăznicii în ceea ce privește crearea unei benzi sonore.

Totul este nivelat cu grijă, sint evitate asperitățile, pentru confortul urechii. Problema trecătoare, adaptată unei perioade de timp? Se revine însă la ea pretutindeni în muzica de film, indiferent de semnătură. A trebuit un regizor de o exigență extremă, precum Resnais, pentru a-i lăsa lui Henze libera exprimare în spațiile întunecate din "L'amour a mort". Ce altă partitură a ultimilor ani poate demonstra adecvarea limbajului necesității structurale a intervențiilor muzicale?

Trăim într-o epocă a cameleonilor, a artiștilor măsurii, ce fac oare permanent fără a încerca să schimbe nimic. Prezența muzicii este pur decorativă, foarte rar întreagă, niciodată nu deranjează. Într-un asemenea context, decalajele progresive ale efectelor repetitive create de Michael Nyman pentru filmele lui Peter Greenaway fac excepție. Aceste partituri reușesc să se facă observate de către spectator și, în maniera lor foarte demonstrativă, impun, dacă nu un stil, cel puțin o manieră, personalizează "scritura" muzicală, deci prezența muzicii în film. Ele reușesc să capteze urechea, să perceapă muzică, pentru că în majoritatea filmelor bucățile muzicale se confundă cu restul benzii sonore.

Inconștient sau nu, muzica de film pare a atinge mimetismul. Muzica mobilierului, fișitul incolor și protector al lifturilor, zgomotul avioanelor înainte de decolare, tonul telefoanelor, atmosfera magazinelor și restaurantelor. Muzica începe să cultive tăcerea, insuportabila tăcere, la fel ca la începuturile cinematografului sonor.

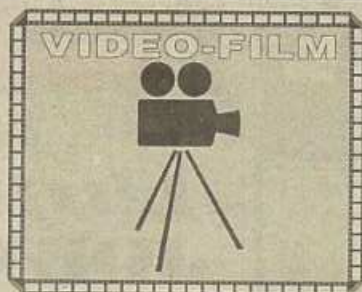
În cel mai fericit caz, muzica mobilează decorul, numai că lucrul acesta nu se întâmplă cu un stil anume, ci amestecând chiar toate stilurile. Michel Portal este un exemplu. A abordat cinematografia la începutul anilor '60 cu accente de free jazz, pentru a ajunge apoi la "false" creații inspirate de clasiți. Și astfel, de cele mai multe ori, așezele ne anunță o bandă muzicală "originală".

Totuși clasiții au reușit să salveze de multe ori calitatea unui film. Beethoven cu "Marșul funebru" din "Simfonia eroică" salvează pelicula "Onoarea unui căpitan".

Muzica de film se confruntă, prin urmare, cu diverse probleme care nu țin numai de lipsa inspirației ci de dorința de a nu depăși cumva limitele comercialului și a nu supăra ceea ce este pe cale a deveni zeul cinematografului, box-office-ul.

(Va urma)

Traducere și adaptare,
T.M. Oprea

I-auzi, lume!

Preferințele muzicale ale lui Antonio Banderas

Antonio Banderas s-a bucurat de un mare interes în Statele Unite după ce Madonna l-a declarat

drept cel mai sexy bărbat din lume. El, în schimb, cu toate că l-a apreciat stilul nonconformist, a fost prea puțin mișcat de muzica ei. "Madonna nu înseamnă ceea ce a însemnat John Lennon pentru mine, iar în anii '80 Police a fost grupul meu preferat." În schimb, surpriză, soția lui Banderas este un fan înfocat al Madonnei. Antonio preferă să vorbească despre Prince: "El este într-adevăr un rock star. Un geniu. Mozart al zilelor noastre." S-au întâlnit odată în Spania, ocazie cu care Prince a catalogat Leagă-mă bine! (ultimul film al lui Banderas, în regia lui Pedro Almodovar) drept "un film sălbatic". "Venind de la Prince, mi s-a părut o remarcă ciudată" spune Banderas.

Nebuniile regilor

The Madness of King George (Nebunia regelui George) al regizorului britanic Nicholas Hytner este un film care merită toată atenția, din moment ce a reușit performanța de a fi premiat, în același an, atât la Los Angeles, cât și la Cannes. A obținut Oscar-ul pentru decoruri, iar Helen Mirren, după ce a candidat, fără succes, la Oscar-ul pentru cel mai bun rol secundar feminin, a fost răsplătită la Cannes cu premiul pentru cel mai bun rol feminin. **The Madness of King George III** este piesa care a stat la baza ecranizării, titlu sub care ar fi trebuit să apară și filmul. Dar producătorii au fost îngrijorați că publicul american, mai puțin familiarizat cu regii, dar foarte obișnuit cu urmările filmelor de succes, l-ar fi ignorat pe acesta. **Home Alone 2, Superman IV, Rocky V** sună cunoscut și foarte promițător pentru orice bun american, pe cînd **The Madness of King George III** nu prezintă nici o atracție, cită vreme nu ai habar ce s-a întâmplat în **The Madness of King George Parts I and II**. Rezultă, în mod firesc, că **The Madness of King George** este un titlu mult mai clar și mai atrăgător pe afișul oricărei săli de cinema. Englezii se presupune că știu al cîtelea George a fost nebun, iar pe spectatorii de pe alte meridiane oricum nu-i interesează.

Lia Bojan

Rulează pe marile ecrane

■ "O cauză dreaptă" (Just Cause) ține capul de afiș al premierelor de pe marile ecrane bucureștene. Un renumit profesor de la Harvard încearcă să descopere un secret (dintr-un orașel din Florida) ce ar putea salva din anticamera morții un om nevinovat, care se dorește a fi pînă la urmă... Dar, mai bine încercați să aflați singuri urmarea unei povești care reușește (rar lucru în ultima vreme la producțiile americane), să te țină cu sufletul la gură. Interpreți: Sean Connery (faimosul James Bond), Laurence Fishburne (excellent în rolul Ike Turner), Kate Capshaw (soția lui Steven Spielberg), Blair Underwood (un nume de care

vom mai auzi, cu siguranță). Scenariul: Jeb Stuart și Peter Stone, după romanul lui John Katzenbach. Regia: Arne Glimmeha. Muzica: James Newton Hawarde.

■ "Alte 48 de ore" (Another 48 Hours). Regia: Walter Hill.

O comedie de vacanță, cu Nick Nolte în rol de polițist cu fler, dar păgubos, și Eddie Murphy în chip de pușlama simpatică ce nu ratează nici una din replicile hazoase ale filmului. În plus, vă puteți delecta cu urmăriți palpitate și bătaie spectaculoase.

Lia Bojan
T.M. Oprea

FLASH

✓ Catherine Deneuve a cerut interdicția în Franța a revistei bilunare americane **Deneuve, The Lesbian Magazine**, considerată ca "revista lesbienei și c". Actrița franceză consideră că utilizarea pseudonimului ei în acest scop îi aduce prejudicii.

✓ Luna aceasta va avea loc în Statele Unite ale Americii premiera filmului **Apollo 13**, în regia lui Ron Howard, cu Tom Hanks în rolul principal. Subiectul vizează cea mai dramatică misiune spațială lansată de NASA.

lată-i căsătorii.
Era și vremea...

✓ În vara viitoare, Johnny Depp, care avea ambiția să se afirme în muzică înainte de a face carieră în film, va scoate un album cu grupul **P**, în care va susține partea de chitară solo și bas, alături de Steve Jones (ex-Sex Pistols). O piesă anunțată: o reluare a hitului grupului **ABBA**, **Dancing Queen**.

✓ Jim Carrey (Ace Ventura) semnează și muzica unei piese de jazz de pe albumul duoului Tuck and Patti, **Learning How to Fly**.

✓ Afînd că este însărcinată, Kim Basinger a trebuit să renunțe la rolul din **Kansas City**, filmul pe care-l regizează Robert Altman. Regizorul a iertat-o, dar a cerut în schimb ca numele copilului să fie Robert sau Roberta.

✓ Jean Jacques Arnaud a regizat primul film în relief (tridimensional) ce a rulat la sala MAX 3D din New York, avînd un succes deosebit la public: în trei zile, în sala de 450 de locuri, s-au înregistrat 14000 de spectatori.

✓ Șansele ca Tom Hanks să continue **Forrest Gump** sînt foarte reduse. Actorul consideră un astfel de proiect nedemn și lipsit de interes. "Voi spune din nou că «Viața este ca o cutie de bomboane de ciocolată» în ziua cînd Sean Connery va spune din nou «Numele meu este Bon-James Bond»."

✓ Franco Zeffirelli a cîștigat un proces în fața revistei engleze **Screen International**, care-l calificase drept "fascist". Avocații săi au anunțat că banii cîștigați vor fi donați pentru o operă de caritate catolică siciliană.

Corina Dinu

➤ Sharon Stone a semnat un important contract cu compania de filme Miramax în vederea realizării unui număr de filme afiș pentru marele ecran, cît și pentru televiziune. Două dintre aceste proiecte sînt "A Murder in Manilla" și "Book And Candle".

➤ Jack Nicholson va apărea într-un thriller erotic, "Blood and Wine", regizat de Bob Rafelson, care va constitui cea de a cincea colaborare între Nicholson și Rafelson.

➤ Vedeta NBA Shaquille O'Neal (care a jucat în 1994 în "Blue Chips") va interpreta rolul titular în filmul "Kazaam", produs de Interscope Communications, care tratează povestea unui spirit, Kazaam, și a unui băiețel.

➤ Actrița franțuzească Irène Jacob este aproape sigur că va juca în rolul Desdemonei într-o nouă adaptare cinematografică a piesei lui William Shakespeare - **Othello** - alături de Laurence Fishburne, în rolul titular, și Kenneth Branagh, în rolul lui Iago.

➤ Trilogy Entertainment Group din Irlanda a produs o adaptare cinematografică după romanul lui Daniel Defoe "Moll Flanders", în regia lui Pen Densham. Filmul tratează povestea unei englezoaice din secolul al XVII-lea, care s-a născut în ziua în care mama sa a fost apoi spînzurată și prezintă necazurile pe care le are de înfruntat în încercarea de a-și găsi un drum propriu în viață. Desham care a scris și scenariul filmului, a fost foarte mult influențat de un documentar despre viața femeilor din acea vreme, care erau nevoite să-și abandoneze copii.

➤ Filmul lui Mircea Daneliuc - "Senatorul Melcilor" -, prezentat în selecție oficială la festivalul de la Cannes, a fost cîtat de critici sub așteptările noastre, cu 1-2 stele.

➤ Filmul cel mai apreciat la selecția oficială de la Cannes a fost "Underground", al regizorului iugoslav Emir Kusturica. O uimitoare alegorie a tuturor "convulsiilor" politice prin care a trecut Iugoslavia în ultimii 50 de ani, un inspirat amestec de umor amar, tragedie, dragoste și trădare rar întâlnit în filme cu încărcătură politică. "Underground" este un eveniment de seamă în lumea cinematografică de azi, un film ce aduce puțin frumos în haosul care continuă încă în patria lui Kusturica.

➤ Michele Placido și Giancarlo Giannini vor juca în noul film al companiei Filmexport Group, intitulat "The She-Wolf", o adaptare după romanul lui Giovanni Verga - "La lupa".

➤ Antonio Banderas a fost cooptat să joace împreună cu Valeria Golina într-un film ce va marca debutul regizoral al lui Benicio del Toro, vedeta din filmul lui Bryan Singer "The Usual Suspects". Del Toro va apărea și el într-o scurtă secvență din acest film care va fi despre "ziua în care un grup de tineri jefuiesc o bancă".

➤ Kudos Film din Marea Britanie are în prezent mari proiecte: "Saying Goodbye to Mr. Welcome", un thriller științifico-fantastic și "Lost in A

Mirror", după romanul lui Lope De Vega. De asemenea, Kudos Film va realiza și "Well Of Loneliness", care o va avea în distribuție pe Emma Thompson.

➤ Dacă e să-l credem pe cuvînt pe Vince Offer, "The Underground-Comedy Movie", cel mai recent film al său ca producător, va avea un mare succes. Avîndu-i pe Juliette Lewis în rolul lui Dirty Harry și pe solistul formației Guns N'Roses, Axl Rose, care își dă drumul la gură și spune tot felul de "chestii tari", Offer este convins că filmul va fi o comedie nemaipomenită. Vom vedea.

➤ "The City Of Lost Children" al regizorilor francezi Jean-Pierre Jeunet și Marc Caro a fost filmul care a deschis festivalul de la Cannes și care se pare că va avea un mare succes de casă afiș în Franța, cît și în străinătate. Cei doi regizori par a se fi inspirat foarte mult din experiențele narative ale lui Jules Verne și Charles Dickens, precum și din reala experiență cinematografică a lui Steven Spielberg, în conceperea poveștii fantastice a răpirii unor copii de către un om de știință nebun, care, incapabil de a visa el însuși, vrea să-și însușească capacitatea de a visa a acestor copii.

➤ "Johnny Mnemonic" se bazează pe un scenariu scris în 1970 de William Gibson, la vremea aceea necunoscut, dar devenit ulterior faimos ca fiind părintele cyberpunk-ului. Johnny este un umanoid al cărui creier a fost astfel conceput încît să stocheze informații de foarte mare valoare, la care însă el nu are acces. Mafia japoneză, la curent cu potențialul oferit de Johnny, intenționează să intre în posesia acestor informații și apoi să-l anihileze pe Johnny. În 1970 deci, William Gibson anticipase ce se va întîmpla pe plan mondial, și anume marea putere financiară pe care o va avea Japonia și largirea sferei de influență a computerelor imaginabile de mult la acel moment, cînd firma Macintosh, de exemplu, nici nu exista.

Alegerea lui Keanu Reeves în rolul lui Johnny se pare că este salutară de toată lumea, el promițînd a fi mai mult decît un Bruce Willis sau un Arnold Schwarzenegger, care joacă mereu numai același rol.

Traducere după "Screen" de
Olivia Podoba

MARCEL AVRAM PREZINTĂ

ROCKMANIA FESTIVAL

CONCERT COCA-COLA LIVE!
BUCUREȘTI

Bilete pentru ROCKMANIA!

• 30.000 pe teren și la peluze, 50.000 lei în cele două tribune • Se pot achiziționa la casa Sălii Palatului (unde funcționează și Biroul de presa Rockmania), Agenția B.T.T. din Strada Mendeleev, la sediul Tele 7-abe din Piața Victoriei, la toate Agențiile B.T.T. din țară și la Stadionul Național. • În

pretul biletelor sunt incluse timbrul muzical și toate taxele obligatorii pentru organizatori. • Dacă biletul pentru concertul Michael Jackson din 1992 a costat 16-17 dolari (la cursul de atunci), ei bine, pretul s-a păstrat. Doar cursul dolarului a crescut. • Atunci am avut parte de o singură deschidere

(Snap), iar acum vom participa la un adevărat maraton pop-rock, pe care-l anticipăm a fi de aproximativ 10 ore! • Posturile de radio și televiziune, ziarele și revistele din țară vor organiza, dacă vor dori, concursuri Rockmania, acordând câștigătorilor premii în bilete în concertul din 16 iulie •

DE TOATE: În topul albumelor publicate în Melody Maker (17.06) conduc: 1. Pulse - Pink Floyd, 2. Singles - Alison Moyet, 3. The Colour Of My Love - Celine Dion, 4. A Spanner In The Work - Rod Stewart, 5. Stanley Road - Paul Weller. • În Billboard, Monica a ajuns pe locul 4 cu Don't Take It Personal iar frații Michael și Janet Jackson au pătruns direct pe locul 5. • Și în Germania (Der Musikmarkt) în clasamentul celor mai bune 100 de albume apare direct Pink Floyd pe 5 și Rod Stewart pe 10. În frunte se află un nurne autohton, Die Doofen. • Pe 23.06 la Essen cântă Rod Stewart, Eros Ramazzotti, Niedcken și Doc Lawrence (pretul biletelor este de 62 de mărci). • Alan Wilder, keyboarder la Depeche Mode, părăsește trupa pentru că nu se mai înțelege cu colegii! În septembrie vom avea un nou album Iron Maiden • Pe 17 iulie apare al doilea disc solistic al lui Vince Neil. Titlul: "Carved In Stone" • În Metal Hammer, în Top 40 Rock conduc P.H.U.Q. - Wildehearts, 2. Astro Creep - White Zombie, 3. Dookie - Green Day, 4. Red Medicine - Fugazi, 5. Once Upon The Cross - Deicide.

Coca-Cola Live!
prezintă albumul:

"Have A Little Faith" - JOE COCKER

Albumul se cheamă astfel pentru că este o parabolă a încrederii: încrederea într-un artist al cărui talent a câștigat lupta cu timpul și capriciile modelelor muzicale. Încrederea în acel simț infailibil, care-i spune unui artist ce cîntec îl reprezintă. Încrederea în puterea magică pe care cîntărețul și cîntecul o au, aceea de a ne transporta într-un loc comun, unde sunetele ne devin familiare și transparente, adică în imaginație.

"Have A Little Faith", ultimul album Joe Cocker, este scos din Song 555 Music. El conține 12 dintre cele mai reușite piese pe care Cocker le-a cîntat de-a lungul timpului și care l-au impus ca personalitate distinctă în muzica generației sale.

Pe albumele sale, Cocker a colaborat cu mulți muzicieni de marcă. Pe acesta însă l-a înregistrat cu ajutorul muzicienilor din trupa sa de turneu: Chris Stainton (pian), Jack Bruno (tobe), Bob Feit (bas), chitariștii Tim Pearce și Michael Thompson, precum și Jeffrey C.J. Vanston (clape/aranjamente orchestrale). Performanțele acestora sînt pe măsura celor ale lui Cocker.

"Have A Little Faith" începe cu "Let The Healing Begin", cîntecul lui Tony Joe Wright, care redă perfect intențiile și "starea" întregului album. Piesa care dă titlul albumului, "Have A Little Faith", aparținând lui John Hiatt, demonstrează că Joe Cocker se află într-o foarte bună formă vocală.

"The Simple Things" e un cîntec care îl îndepărtează puțin pe Cocker de stilul ce l-a consacrat, fiindcă are o nuanță de pop. În plus, piesa dispune de un background vocal executat de trei cîntăreți care, în ultimii doi ani, l-au însoțit pe Rod Stewart în turneu.

În 1966, "Summer In The City", piesa lui John Sebastian, a fost un number one. Rearanjată de Vanston în stil reggae, piesa pune, de asemenea, în valoare vocea lui Cocker, capabilă să abordeze și acest registru interpretativ.

"Highway, Highway" reprezintă o descoperire personală a lui Joe. Compusă fiind de un muzician din Nashville, Stephen Allen Davis, piesa începe cu voce acompaniată doar de o chitară, după care "decorul" e întregit de apariția discretă a secțiunii ritmice și a celorlalte chitare, care dau piesei o atmosferă evocativă.

E un cîntec cu o limpezime de cristal, plin de melancolie, care însă sfîrșește într-o notă optimistă.

Acu ritmurile sale saltărețe și chitara cu influențe de jazz, piesa lui Greg Sutton, "Too Cool", amintește de creațiile lui Steely Dan. Urmează o piesă echilibrată, "Soul Time", compusă de Frankie Miller și Will Jennings. Tim Pearce acompaniază cu acordurile calde ale chitarei slide vocea pasionată a lui Cocker, în "Out Of The Blue", o piesă semnată de Robbie Robertson.

The Secret s-au abătut asupra Italiei

Prin telefon, Adriana Buciu ne-a anunțat că prima ieșire în public s-a produs în mod fericit. The Secret au cîntat două melodii transmise în direct la RAI TRE într-un show, Noi Donne, la care au mai participat și D. D. Bridgewater, Angela Baraldi, Joan Armatrading și alte doamne sau domnițe muzicale supărate pe decizia Vaticanului de a interzice avorturile. Atmosfera a fost extraordinară. Turneul fetelor va trece printr-o serie de localități (Bari, Lecce, Caserta, Milano, Bologna, Perugia, Torino, Como, Taormina/Sicilia). Pe 29 septembrie, The Secret vor fi la Roma la cererea unor specialiști. Se preconizează și înregistrarea unui album de mare tinută supervizat de Vasco Rossi.